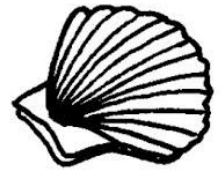

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja V. évf. III. szám 2022. március

Példakép

Mivé lett Sion? Mi ez a lárma?
Babilonnak és Rómának járma
- okkal sújtott minket.

Az ártatlan vértől ázott oltár,
a hűtlen ajakból szálló zsoltár
- tetézi bűnünket.

Hány tűzben izzó próféta szó!
S gyümölcse: megtérésnek látszó
- üres fecsegés csak.

És te, bármit hozzanak az évek,
hordozod, őrzöd, mert az Ígéret
- egykor megadatott.

Ó, ne engedj buknom szégyenszemre,
nevelj, vezess, taníts türelemre,
Simeon – kedves szentem!

Lóránt atya

IRODALMI MELLÉKLET

Tömörkény István A SZÖGÉNYPIAC

Tanyai észjárás szerint van kopasz tanya is, meg szomorú tanya is. A kopasz tanya is szomorú ugyan, mert azért neveztetik kopasznak, mert a környékén a föld nem termi meg a fát. Próbálhatnak vele bármit, némely mérges széki földben a fa meg nem terem. Próbálnak gödröket ásni, azokba jó földet hordanak, s úgy ültetik oda a fát, ám a fa így is csak addig él, míg gyökerei le nem haladnak a széki földig, s ha a gyökér odáig leért, a fa kivesz. Nem használ semmiféle orvosság semmit. Mondják ugyan, hogy a szilfa talán még megfogná ezeken a helyeken is, de a szilfát itt nem szeretik, mondván felőle, hogy csak afféle madárcezesnyefa. Így a tanya körül ottan nem bólogatnak a fák, hús árnyat nem vetnek, valóban úgy kell külön karókat levetni a földre, hogy legyen, amikhez a tehén hozzádörgölődzik. Kopáron, elhagyottan áll hát így a kopasz tanya, amely ebben a formájában szintén szomorú, de mégsem ez az igazi szomorú tanya.

A szomorú tanya az, amely mögött a szegénységet a szénaboglyák hiánya jelzi. Mert amelyik tanya mögött nincsen szénaboglya, abban a tanyában nincs jószág, ahol meg jószág nincs, ott meg csak egy kis tej sincsen, hanem szegénység van ott és nincstelenség.

Az idén, ha nem is egészen szomorú, hanem szomorgásnak indult tanyák vannak lehetőségen. A nyáron a boszorkányok az esőt ismét eladták a szerviányoknak, és a semjékek más-kor buja mezői nagyon kevés szénát adtak. Ennek a bajnak a hivatalos neve takarmányhiány. Förgeteg János pedig azt mondja felőle:

- Nincs más mód, mint hogy el kell adni a vendéget.

Mindenesetre keresni lehet, hogy ki az a vendég, akit el kell adni, mert nem termett elegendő széna. Ebben az esetben a vendég nem más, mint a Pirók nevezetű üsző. Bármint forgatjuk a dolgot, Förgetegnek e tekintetben igaza van, mert aki semmi hasznot nem hoz, csak az ételt fo-

gyasztja, az nem más, mint vendég. A Pirók üsző pedig ugyancsak fogyasztja a szénát, ellenben sem tejet nem ad, sem fiat nem nevel. Tavaszra majd nevelne, de addig nem lehet vele várni, mutatja ezt a tanya háta mögött a ténybeli igazság: hogy nagyon kevés a széna, azon még vendéget is teletetni nem lehet. Szóval hiábavaló itt minden beszéd, nincsen más mód, mint hogy el kell adni a vendéget.

Minélfogva hetivásáros napon korán hajnalban befog Förgeteg, a Pirókot a kocsisaroglya után kötik, felül ő is meg a felesége, s hajtanak a város felé. A gyerekek előbb elbúcsúznak a Piróktól:

- Isten áldjon meg, Pirók - mondják neki, s Pirók egy hosszasat

bőg a hajnali sötétbe. Az istállóból mély, komoly bődülettel felel az anyja, az öreg tehén, mert előérzeteik és tudásaik nekik is vannak. A tehén ilyenkor szomorút bődül, a ló az égre nyerít, a kutya a ház üres falát ugatja, mintha kísértetet látna rajta libegni.

Pirók sorsán azonban már mi sem segít. Ő elmegy, és kimegy utoljára a tanyából, ahova valaha legfölsőbb bőre fog visszatérni csizma alakjában. A húsa a városban marad, mert a városi úrfélek nagyon szeretik a húst.

Van ugyan néhány százezer ember olyan a föld hátán, aki soha életében a húshoz nem nyúl, s mégis megvan, ezek azonban más tájakon laknak, míg az ittvalók betegek, ha egy nap húst nem ettek. Ez azonban Förgeteg János szempontjából éppen nem baj, sőt igen hasznos körülmény. János ugyanis abban a reménységben volt, hogy valami hetven forintot kap majd a Pirókért a mészárosától, de nem annyit kapott, hanem kilencvenet. János ennélfogva hálás búcsúpillantást vetett Pirókra, mikor a vérben dolgozó mester házától eljöttek. A pénzt betette a bugyellárisba, a bu-

gyellárist betette a mellénye belső zsebébe, a rajta függő bőrszinórt rákötötte a mellény gombra, a mellényt alulról állig begombolta, mert a pénz megőrzésének ez a módja. Valami jobb esztendőben talán vásároltak volna valamit a boltokban, de a mostani idő erre nem alkalmas. A pénzt el kell tenni, mert ki tudja, mire kell még majd a télen. De azért valamit mégis vesznek, ami János szavaiból kitetszik. Ugyanis kérde az utcán az asszony:

- No, most már hova?

- A szögénypiacra - mondja Förgeteg.

Eszerint már megint volnának gazdag piacok is, meg olyan piacok, amelyek szegények. De ez nem egészen így van. Nem a piac a szegény, hanem aki rajta vásárol. Más-ként zsbivásár a neve, de a kintlakók szögénypiacnak nevezik, mert az ócska holmik, amik ott eladók, csak a szegény ember keresi föl. Van ott minden az ócska vízipuskától a gyerekkocsiig, amelyből már kinőtt a gyermek. Régi puska, rozsdás kard, kihasadt bőrkanapé, vassalt nyereg, ócska könyv, képráma, kávépörkölő, törött lábú íróasztal meg minden egyéb.

A sok kopott, ütött-vert vasdarabban, mely a piac földjét nagy területen borítja, egy darab kortörténet hever. A régi parasztnívesség szerszámai, amik ma már nem kellenek, mert helyükből kitolta őket a gyárilap. Tízivel, húszával hever egy régi szőlőszerszám, amely ma már nem forog kézben: e szerszámban egyesítve van a sarló, a kés meg a balta. Megszűnt, elfeledett, eltűnt iparágak szűrő és vágó eszközei is itt tartózkodnak igen rozsdás állapotban. Némelyik szerszámról sem a vevő, sem az eladó nem tudja megmondani, mi lehetett, mire használhatták. Különös kalapácsok vannak itt, fele vas, fele fa - üzökcalapács a neve, a hordókra verték vele az abroncsokat. Ott a dohányvágó, ami elkopott kaszából készült, a régi ladikosember négyágú vasmacska, amit maga csinált szegből és drótból. Pipaszársütővas is van ott, meg cifra csiholó acél, amivel a szent Antal tűzére volt szokás szikrát veretni.

Amott meg díszveretes nádvágók hevernek, de ráérnek heverni, mert ahogy tűnnek a kiöntések, az erek, a réti tavak, úgy tűnik el a susogó nádas, apránként nincs már a nádvágóval mit vágni. →

Ahol a vágóhorog is, a régi tiszai halász szerszáma abból az időből, amikor még akkorára nőtt a vizecskében a hal, hogy a megfogott harcsát vágóhorog nélkül nem bírta a halász a ladikba emelni. Ma, persze, heverhet ez is. Mert a városi úrfélék nemcsak a Pirók húsát szeretik, hanem a halét is, és jó étvágyuk nyomán a harcsa ma már nem ér rá a vízben megöregedni.

Ezen mindenféle holmik közé jön Förgeteg János, hogy vasbéklyót vegyen a ló lábára, mert a másik elveszett, jó helyre jön, mert van itt elég. Ahogy terjed a szántó-föld és fogy a legelő odakint, akként szaporodik a szegénypiacon béklyó. A Samu zsidóbarussal hamar meg is egyeznek az áraban. Förgeteg fizet és már menni készül, amikor apró képeken akad meg a szemé, amik a földön fekszenek a többi limlom között.

- Hát ezek mik? - kérdezi János.

Biz azok régi arcképek, kopott aranyos keretben, itt-ott törött üveg alatt, többen az aradi tizenhárom tábornok közül, meg Teleki László. Abból az időből valók, midőn még e képekre sem a rajzoló művész, sem a nyomdász nem merte rátenni a nevét. Változatos múltjuk lehetett, valaha titkon őrizte őket a hazafias kegyelet, most pedig ím, csendes megvonultak a szegénypiacon. Nézi sorjában a képeket Förgeteg, aztán egy-nél megáll.

- Ez Damjanics. Ide van nyomtatva. Ez Damjanics - mondja. - Ezt mögvásárolom. Mert alatta szolgált az apám.

- A maga apja? - kérdezi hitetlenül a Samu zsidóbarus.

- Nem is a magáé - véli Förgeteg. - Hát. Itt volt Damjanics őrnagy abba a zászlóaljba, akit a város adott. Ott szolgált apám Damjanics alatt is, Földváry alatt is, ott volt Szent-Tamásnál, és a sáncon...

János szinte beletüzesedik a beszédbe, és szeretettel nézi a régi könyomaton a tábornok vonásait.

- Hát tudja mit - szól hirtelen a Samu -, akkor odaadom magának ingyen. Tegye el magának emlékebe.

- El is, Samu gazda, el is - mondja rá Förgeteg.

- Be a szobába a falra akasztjuk, hogy lássák a gyerekek is, ki alatt szolgált az öreg apjuk. Hanem - teszi azután hozzá - ingyen ne adja. Hanem adja ide ráadásul a béklyóra.

Hogy Damjanics neve és a békó így egymás mellé került, hirtelen egymásra tekint a két férfi: csillogó pápaszemén keresztül a Samu, és szőke szemének komoly tekintetével a tanyai ember. De ami a lelkükbe lopózott, gondolataikat egymásnak most elmondani sem bírják, mert Förgeteg felesége karon ragadja az urát, izgatottan kiált fel:

- Ott is egy kép! Nézze már kend! Uram teremtőm, a mi szent Józsefünk! Az előtt imádkoztam én kislány koromban minden este. Még a mi tanyánkon, amit a víz elvitt! Jaj, csak hogy megkerült!

Samu sietve megy be a nagy halom vasak közé, hogy a képet kihozza.

- No - véli Förgeteg -, nem bizonyos, hogy éppen ez az, mert sokat csinálnak egyformát az ilyenből a kompaktorok.

De az asszony azt mondja, hogy ez lesz az, mert egyszerre ráismert. Pedig azóta nem látta; mikor jött az árvíz, elöntötte a tanyát, s előle menekültek. Akkor veszett el. Hányszor gondolt rá azóta csendes téli estéken, hogy most is a kihúzó almáriom felett kellene függenie, és íme, hol találja?

- A rámája alul egy kicsit meg is volt égve - mondja tovább -, mert egyszer a gyertya odadólt.

Szent József képe elébe ugyanis gyertyát szokás gyújtani, ha valami rossz idő, jégverés, vihar fenyeget, így szokván tőle kegyelmet kérni, mint a föld népe pártfogójától. Az asszonyt szinte égeti a vágy, hogy kezébe vegye a képet, amit már kiszedett a vasak közül a Samu és hozza. Csakugyan a József szent képe ez, papirosa ázott és gyűrött, s azt az ismerős barnasárga színt mutatja, amivel az árvíz iszapos habjai minden hatalmukba esett papirost befestettek.

- Hát nézze kend - kapja a kezébe az asszony -, hát itt van rajta az égés is. Ezt most már mögvögyük.

Szabédi László:

Minek örülök

Mért búslakodnám? Annak örülök, amit az Isten lenni adott.

Hogy széles mezőkön száz sugár sűrög, s én látom a színt, a fényt, a napot.

Hallom a hangot, mit százezer madaracska csicsereg boldogan, csókra csalogatva.

Érzem a barna föld részegítő illatát, s az idegeimen az élet csap át.

Karomat kitárom, féktelenül fütyülök, vidáman vallom: íme vagyok!

Mért búslakodnám? Annak örülök amit az Isten lenni adott.

János ez időben kissé könyékkal oldalba ütötte az asszonyt, hogy vigyázzon a beszédére, mert majd sokat kíván a képert a Samu.

Samu azonban olesón adta, s Förgeteg rögtön ki is fizette az árát. Azután pedig elhaladtak, menvén most már a kocsfi felé. Förgeteg János a Damjanics képét öblös zsebébe tette, másik kezébe veszi a békót. Az asszony pedig a hóna alatt féltő gonddal szorongatja a szent József urunkat.

Haladnak így. Külsőleg nézve ez Halbőr Förgeteg János: éppolyan tanyai ember, mint bármelyik másik. Az asszony, született Vér Julianna, szintén csak olyan tanyai parasztság, mint amilyen a másik is.

Valójában és belsőleg nézve azonban: két emberfia ez, akik a szegénypiacon pár hatos árán maguknak némi kis boldogságot vásároltak.

1905

Szent József szól – nem sokat, de az elég

MEGJEGYZÉS: Melyik szó lehet fontosabb Jézus Szent Nevénél?

Raymond J. de Souza atya

Számtalanszor csináltam ezt én is. De többé már nem fogom. És ezzel, mint egyfajta búcsúajándékkal a Szent József Évtől, a többi prédikátornak is fel kell hagynia.

Igen, gyakran mondtam azt, hogy az evangéliumok Szent József egyetlen szavát sem jegyezték fel. Ezt meg lehet érteni, ám nem teljesen igaz. Az evangéliumok nem beszélnek el pontosan, hogy József mit mondott egy adott helyzetben, ami közvetlen idézet lenne tőle. Nincs megfelelője Mária búcsúszavainak: „*Tegetek meg mindent, amit csak mond!*” (Jn 2, 5), nem is beszélve az ő költői *Magnificat*-járól.

Szent Máté azonban ezt mondja nekünk: „*József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, míg világra nem hozta fiát, akinek a Jézus nevet adta.*” (Mt 1, 24-25)

Tudjuk, hogy Keresztelő János elnevezése Zakariásra hárult, aki – némasága következtében – azt írta le: „*János az ő neve*” (Lk 1, 63). Így bizonyosan tudjuk, hogy József az alkalmas időben igenis kimondhatta: „*Jézus az ő neve*” vagy legalábbis azt, hogy „*Jézus*”.

A hitszónok felfogása tehát nem az, hogy József sohasem beszélt, hanem csak az, hogy az evangéliumok nem foglalták írásba szavait. A Mt 1, 25 mégis hüen őrzi meg beszédét, igaz nem idézőjeles formában. Mindazonáltal nagy jelentőségű dologról van szó.

Megszoktuk a gondolatot, hogy József hallgatag, mert nem mondanak nekünk semmit arról, mit is mondott olyankor, amikor elvárnánk, hogy mondott volna valamit. Sem Betlehemben, sem a jeruzsálemi templomban. Amikor a Gyermek Jézus három nap után előkerült, Mária az, aki az ő nevében beszél: „*atyád és én*”. (Lk 2, 48)

Az evangéliumok nem minden beszédet rögzítenek pontosan, idézőjelekkel. Gondoljunk csak az első apostolok meghívására. Szent Márk jegyzi le, amit Jézus mondott Simonnak és Andrásnak: „*Kövessetek, és emberek halászává teszlek benneteket.*” – idézőjellel, közvetlen idézetként (Mk 1, 17). A következő igehelynél azonban Jézus megpillantotta Jakabot és Jánost a bárkájuknál, és „*őket is mindjárt meghívta*”. (Mk 1, 20) Nem tudjuk, mit mondott pontosan, de sejthetjük, hogy ugyanazzal a „*kövessetek*” kifejezéssel hívta meg őket, amivel előzőleg Simont és Andrást szólította meg.

Ismerünk egy másik példát is Szent Pál révén arra, hogyan jegyezték le a beszédet az Újszövetségben. Az Ap-Csel 20,35-ben azt mondja:

Minden tekintetben példát adtam nektek, hogyan kell dolgozni, s a gyengéknek

támaszokra lenni, Urunk Jézus szavaira emlékezve: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni.”

Jézus ezen szavai sehol sem bukkannak fel az evangéliumokban, sem közvetlen, sem közvetett formában. Szent Pál mégis közvetlenül idézi Jézust. Itt tehát Szent Lukács, a Cselekedetek szerzője közvetlenül idézi Páltól, aki viszont közvetlenül idézi Jézustól, de mégis úgy döntött, nem foglalja bele ezt a Jézustól származó idézetet az evangéliumába. Szóval számos módja van a beszéd megörökítésének.

Tudjuk, hogy József legalább egy lejegyzett szót mondott ki: „Jézus”. Melyik szó lehet fontosabb Jézus Szent Nevénél? A nevet az angyal közölte Máriával és Józseffel is. Lukács evangéliuma csak annyit ír, hogy a gyermek megkapta nevét a megfelelő módon (Lk 2, 21); Máté viszont elmondja nekünk, hogy József adta a nevet, ahogyan azt elvárható Jézus törvény szerinti apjától.

A névadás cselekedetének nagy jelentősége van a Szentírásban. Az első feladat, amit az Úristen Ádámnak ad az Édenben, az a kert művelése és őrzése. (Ter 2, 15) A második feladat a bűnbeesés, sőt még Éva megteremtése előtt pedig ez: „*Az Úristen meg-*

teremtette még a földből a mező minden állatát, s az ég minden madarát. Az emberhez vezette őket, hogy lássa, milyen nevet ad nekik. Az lett a nevük, amit az ember adott nekik.” (Ter 2, 19)

Ádám minden teremtménynek megadta a nevét. Azt az identitást veszik fel, amelyet Ádám ad nekik. Ez a teremtésben betöltött atyai tekintélynek jele.

Tehát amikor az Örökkévaló Fiú magára vett egy teremtett természetet, „*Ádámnak, Isten fiának*” (Lk 3, 38) a leszármazottjára hárul, hogy egy nevet és egy küldetést adjon a számára. Lukács nemzetségtáblája (Lk 3, 23-38) Józsefet egyértelműen összeköti Ádámmal.

Azzal, hogy József felhatalmazást kap az Örökkévaló Fiú elnevezésére, az Úristen tőle várja el, hogy kimondja a gyermek fölött azt a nevet, mely egy küldetést nyilvánít ki: *és akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől* (Mt 1, 21).

József eleget tesz a küldetésnek. Szól. Nem sokat, de az elég. Jézus Szent Nevét mondja ki.

Fodor András: Kegyelem

Ha lépcsőn föl vezetve fogtad már apró gyerek kezét, érezted, gyöngé, összegyüremelő tenyerében hogy mozognak a csontok, válladhoz hogyha vontad egyszer is futkosó kicsiny lány fejét, s megcsapta orrodát a haj, a bőr meleg madárfészkek szaga, ha láttál a vonat ablakában csimpaszkodó fiút esengeni a mezőkre gurult olajzöld tollú madarak után, ha láttad ugyanót a küszöbön két lábfejét egymásra gyűrögetve, felpuhult, nedves arccal szipogni, mert kobakjába szúrt a méh, ha szemhéjad alatt is őrzöd egész testében ujjongva, kinyílvá száz-galambszárnyként repeső-fehéren, hogy szalad vissza anyjához az élet, tudod mért kap kegyelmet újra, annyi keserves szégyen után is a folytatódás.

Bűnbánati litánia

Uram, irgalmazz nekünk! Uram,
irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk! Uram,
irgalmazz nekünk!

Krisztus, hallgass minket! Krisztus,
hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Mennyei Atyaisten Irgalmazz ne-
künk!

Fiúisten, a világ Megváltója Irgal-
mazz nekünk!

Szentlélek Isten Irgalmazz nekünk!
Szentháromság egy Isten Irgalmazz
nekünk!

*-Jézus, emberré lett Isten Irgalmazz
nekünk!*

*-Jézus, lelkek szeretője Irgalmazz
nekünk!*

*-Jézus, bűnösök Meg-
váltója Irgalmazz
nekünk!*

*-Jézus, ki azért jöttél,
hogy az elveszetteket
keressed Irgalmazz
nekünk!*

*-Jézus, ki érettünk 40 nap és 40 éjjel
böjtöltél Irgalmazz nekünk!*

*-A bukott Adám iránti kegyességed
által Irgalmazz nekünk!*

*-Noé iránti hűséged által Irgalmazz
nekünk!*

*-Ki gondoltál Lótra, mikor bűnösök
között élt Irgalmazz nekünk!*

*-A zsidók iránt a pusztában tanúsi-
tott türelmed által Irgalmazz ne-
künk!*

*-Dávid bűnének megbocsátása által
Irgalmazz nekünk!*

*-Az istentelen Acháb iránti elnézésed
által, midőn az megalázta magát
Irgalmazz nekünk!*

*-A bűnbánó Manasses újrafelemelése
által Irgalmazz nekünk!*

*-A niniveiek iránti hosszantűrésed
által, midőn azok szörzsákban és
hamuban vezekeltek Irgalmazz ne-
künk!*

*-A Makkabeusoknak adott áldásod
által, kik a harc előtt böjtöltek Irgal-
mazz nekünk!*

*-Keresztelő Szent János kiválasztása
által, ki előhírnököd és a bűnbánat
hirdezője volt Irgalmazz nekünk!*

-Ki a vámost megigazultnak mondot-

*tad, aki fejét lehajtotta és a mellét
verte Irgalmazz nekünk!*

*-Ki a tékozló fiút szeretettel fogadtad
vissza Irgalmazz nekünk!*

*-A szamariai asszony iránti szelidsé-
ged által Irgalmazz nekünk!*

*-Zakeushoz való jóságos leereszke-
désed által, ki jóvátette vétkét Irgal-
mazz nekünk!*

*-A házasságtörésen ért asszony irán-
ti részvéted által Irgalmazz nekünk!*

*-Magdolna iránti jóságod által, mert
az nagyon szeretett Irgalmazz ne-
künk!*

*-Péterre vetett pillantásod által,
melyre ő a bánat könnyeit ontotta
Irgalmazz nekünk!*

*-A kereszten függő jobb latorhoz
intézt kegyelemteljes szavaid által
Irgalmazz nekünk!*

Mi bűnösök—Kérünk téged, hall-
gass meg minket!

Hogy önmagunkat megítéljük és így
a te ítéletedtől mentesek legyünk
Kérünk téged...

Hogy a bűnbánatnak méltó gyümöl-
cseit teremjük Ké-
rünk téged...

Hogy halandó tes-
tünkben a bűn ne
uralkodjék Kérünk
téged...

Hogy üdvösségünket
félelemmel és remegéssel munkáljuk
Kérünk téged...

Jézus, Istennek Fia Kérünk téged...

Isten Báránya, ki elveszed a világ
bűneit Kegyelmezz nekünk!

Isten Báránya, ki elveszed a világ
bűneit Hallgass meg minket!

Isten Báránya, ki elveszed a világ
bűneit Irgalmazz nekünk!

Krisztus, hallgass minket! Krisztus,
hallgass minket!

Krisztus, hallgass meg minket!

Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz nekünk! Uram,
irgalmazz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk!

Uram, irgalmazz nekünk! Uram,
irgalmazz nekünk!

Uram, hallgass meg könyörgésün-
ket! És kiáltásunk jusson eléd!

Könyörögjünk!

*Urunk, kérünk téged, hűségedben
adj nekünk megbocsátást és békét,
hogy minden bűn-adósságunktól
megtisztuljunk és nyugodt lélekkel
szolgálhassunk neked. A mi Urunk
Jézus Krisztus által.*

**Nem bűn, ha élvezem az élet szép dolgait,
az viszont igen, ha istenítem, és minden-
áron meg akarom őket kaparintani.**

**Nem bűn, ha sokat akarok keresni, az vi-
szont igen, ha egyes egyedül a saját jólétem
izgat, és attól félek, hogy elrontom az éle-
tem, ha másokkal törődöm és szétoosztom
magam.**

**Nem bűn, ha kiállok a jogaimért, az vi-
szont igen, ha visszaélek a jogaimmal, ha
nem vagyok tekintettel másokra, és szívtelen
vagyok, vagy mások jogait nem veszem fi-
gyelembe.**

**Nem bűn, ha szexuális vágyaim vagy érze-
seim támadnak, az viszont igen, ha ha-
gyom, hogy az ösztöneim eluralkodjanak
rajtam, vagy másokat arra használok, hogy
vágyaimat kielégítsék.**

**Nem bűn, ha ellenszenvesnek látok embe-
reket, az viszont igen, ha úgy bánok velük,
mintha nem volnának Istennek éppen olyan
kedves gyermekei ők is, mint én.**

**Nem feltétlenül bűn, ha kritizálok máso-
kat, az viszont igen, ha ezt elhamarkodottan
vagy szeretetlenül teszem, és evvel másokat
megalázok vagy megbántok.**

**Nem bűn, ha irigység, káröröm vagy harag
tör fel belőlem, az viszont igen, ha nem
igyekszem ezeket az érzéseket legyőzni, és
hagyom, hogy ezek irányítsanak.**

**Nem bűn, ha beszélek másokról, az viszont
igen, ha meggondolatlanul, vagy gyűlölköd-
ve rosszat mesélek másokról.**

**Nem bűn, ha konfliktushelyzetekben hall-
gatok, az viszont igen, ha akkor is hallga-
tok, amikor másokat megaláznak, rágal-
maznak, vagy hazugsággal bemocskolnak.**

**Nem bűn, ha nézeteltérem támad valaki-
vel, az viszont igen, ha folyton kötözködöm,
ha nem hallgatom meg és nem fogadom el a
másikat, ha nem vagyok hajlandó bocsána-
tot kérni és megbocsátani.**

**Nem bűn, ha ima közben a szívem gyakran
üres marad, az viszont igen, ha sajnálom az
időt az imádságra, vagy egyáltalán nem
veszem a fáradságot, hogy megnyíljak Isten
előtt és meghallgassam a hangját.**

**Nem bűn, ha néha elbizonytalanodik a
hitem, az viszont igen, ha kimaradok a hi-
vek közösségéből, ha rendszeresen nem
veszek részt a szentmisén, ha a földi dolgok
fontosabbak számomra, mint az égiek.**

**Nem bűn, ha megtervezem az életemet, az
viszont igen, ha az istenhitem ebben nem jut
szóhoz, ha nem veszek tudomást arról, hogy
életem minden napja az ő kezében van.**

22 ezer abortuszra is lehet bocsánat

– Bemutatták a Váratlan élet című filmet Magyarországon

Az Emberi Méltóság Központ szervezésében február 7-én, hétfőn este nagy érdeklődés mellett mutatták be a budapesti Corvin moziban Chuck Konzelman és Cary Solomon Váratlan élet (Unplanned) című filmjét. Az Abby Johnson azonos című önéletrajzi regényéből készült alkotás az abortuszban segédkező nő életpártivá válásáról szól.

Abby Johnson pszichológusként végzett az egyetemen, életcélja volt, hogy a bajba jutott nőkön segítsen. Az amerikai Planned Parenthood (tervezett szülőség) legfiatalabb igazgatójaként 22 ezer abortuszban segédkezett, ha valaki kételkedett, rábeszélte, hogy vetesse el a magzatát. Maximálisan kiállt a nők választási szabadsága mellett, megrögzötten hajtogatta: ő életpárti, de csak akkor, ha kedvezőek a körülmények a gyermekvállaláshoz. Ő maga is elvetetett két gyereket. Különös feszültséget ad a történetnek, hogy Abby legközvetlenebb családi környezete homlokegyenest másképpen gondolkodik: szülei valóban életpártiak, elvetik az abortuszt, csak úgy, mint a férje, Doug. A film egyik jelenetében Abby azt bizonygatja, hogy a nyolchetes magzat még csak egy fejletlen szövetszó, ami önmagában nem maradna meg. Doug nem érti: hogyhogy a nyolchetes elvetethető, de a huszonnégy hetes nem? A határok az orvostudomány fejlődésével változnak, vajon az erkölcsnek ezzel együtt kell alakulnia? Abby nem tud erre válaszolni, egyre csak azt szajkózza: nem fogok mentegetőzni, mert hivatásszerűen segíték bajba jutott nőkn.

Abbynél az önmegvalósítás legfőbb formája az, hogy segítse az abortuszra jelentkező nőket. Eszébe sem jut lebeszélni őket erről. Bizonyos fokú érzéketlenség is van benne: az intézmény technokrata igazgatónője, Cheryl azonnal észreveszi ezt, így megteszi a szövettani

labor vezetőjévé. Ez a klinika szentélyének a szentélye, jobban mondva antiszentély. Abby szerint kikapart szövetek vannak itt, egyik kolléganője helyesbit: kikapart gyerekek. Minden abortusznál csészébe teszik a magzatot, ellenőrzik, megvan-e minden darabja, mert ha nincs, akkor egy része az anyában marad. Abby kezébe veszi egy véres, holt magzat kezecskéjét, és azt mondja: mindene látszik. A főnöknő fantasztikusnak nevezi, hogy mindenki más zokogott eddig a látványtól, Abby nem, „tudtam, hogy alkalmas vagy erre a feladatra”.

Abby nyolc éve dolgozik már a Planned

Parenthoodnál, és nincs jele annak, hogy bármiféle kétség lenne benne a tekintetben, hogy amit csinál, az jó. Még akkor sem gondolkozik felmondáson, amikor a klinika igazgatónője, Cheryl elszólja magát: céljuk az abortuszok számának növelése. Az év alkalmazottja címmel kitüntetett Abby tiltakozik ugyan ez ellen, de Cheryl ekkor kendőzetlen nyíltsággal felvilágosítja: ők az abortuszokból élnek, ebből kapják a nem is kevés fizetésüket. Abby fegyelmet kap, de még ezt követően is úgy megy be dolgozni, hogy még hatékonyabban végezze a munkáját.

Am egy nap, teljesen váratlanul segédkeznie kell a műtőben az abortusz elvégzésénél, és akkor látja az ultrahangos képernyőn, amint a tizenhárom hetes magzat kétségbeesetten küzd az életéért, menekülni próbál, majd eltűnik. Ez az a pont, amikor Abby rádöbben, hogy miben vett részt tevékenyen, csaknem tíz esztendeig. Azonnal felmond és jelentkezik a 40 Nap az Életért mozgalomnál, ahol szeretettel fogadják, nem ítélik meg fölötté. Abby ekkor szembesül tetteinek a valódi súlyával, bűntudat gyötri: megbocsátja-e neki Isten, hogy aktívan segédkezett több mint 22 ezer magzat elpusztításában? Hogyan lesz képes ennek a terhével élni? A férje, Doug az, aki vigasztalja: ha belátod, hogy bűnt követél el, megbánod és bocsánatot kérsz, Isten meg-

bocsát neked, mert Ő Isten, és szeret téged.

Jelen van a filmben az ima ereje is: Abbyért a szülei folyamatosan, kitartóan imádkoznak, a 40 Nap az Életért tagjai pedig rendszeresen fohászkodnak a klinika kerítésénél, és kimutatható: ilyenkor sokan visszamondják az abortuszt.

Abby kilépése a Planned Parenthoodól nem olyan egyszerű, Cheryl szemében ő egyértelműen áruló, nincs számára bocsánat. Az igazgatónő ekkor már nem kertel, kimondja: „Mi egy sok milliárd dolláros vállalkozás részei vagyunk. Ügyvédekkel, lobbistákkal, médiaszakértőkkel a fedélzeten. Láttad valaha, kik az anyagi támogatóink? Soros György, Bill Gates, Warren Buffet. Mellettünk ők állnak. Mellettek kik, Abby?”

Am Abby ekkor már valóban az élet pártján van, az abortusz támogatójából annak elkötelezett ellenzője lesz, és azóta is az. Saját életével is bizonyítja életpártiságát: valaha maximum egy gyereket akart, ma már nyolc gyerekük van Douggal, a férjével. Isten végtelen kegyelme és türelme az, ami működik az életükben.

A film lelőhelye:

<https://vimeo.com/622434571/13b6dac75d>
Átvétel a Magyar Kurirtól

Túrmezei Erzsébet:

Mint a madár szárnya

"Krisztus keresztje olyan teher, mint a madárnak a szárnya-az emeli a magasba" Clairvauxi Bernát

Teher a szárnyad, suhanó madár? Repülsz! Kék egék végtelenje vár. Repülsz-fényében aranynapsugárnak. Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad.

Teher a kereszt, a Krisztus keresztje? lehet, gyenge vállad már felsebezte. De olyan teher mint a madár szárnya. Nélküle magasság hiába várna. Nélküle a célt soha el nem éred. A kereszt emel egyre feljebb téged. Repülsz-fényében aranynapsugárnak. Por rabja volnál, ha nem lenne szárnyad

Az egyetemes „igen”

Isten és ember nem szinonimák, mégis fölbonthatatlan egységben vannak. Hogyan? Úgy, hogy az ember belőle indul ki, feléje lépdel, s útja közben is „benne” él, vele haladja meg emberi határait. Amikor az ember az istenihez „nyúl”, nem menekül, hanem vakmerőségre szánja el magát, ha tudja, mit cselekszik.

Milyen az ember szeretetkapcsolata az emberrel? Nem mondhatom a társamnak: „majd akkor szeretlek, ha... Tedd meg ezt és ezt, hogy szerethesselek.” Még azt sem mondhatom: „Ha megváltozol, szeretni foglak.” De kérhetem őt, kérlelnem kell őt: „Változtasd meg életedet!” Hogyan kérlelhetem?

Erőszakra a válasz sohasem az igazi változás. Erőszakkal meg lehet valamit változtatni. De megváltozni és megváltoztatni két különböző dolog. Amikor a szeretet változásra hív fel, leteszi a fegyvert. Ha valóban hisz a változásban, ez az egyetlen következetes mozdulata. Nem mondani kell, hogy változz meg. Sugallnunk kell megváltozott jelenlétünkkel mások megváltozását. Szeretek – azaz változni akarok. Magamat szeretem; azt, hogy változom. Szeretlek – szeretném, ha meg tudnál változni.

Ki látja, hogy változom? Láthatja-e valaki azt, ami bennem történik, a saját törvényei szerint? S mégis, minden velem történik. Tekinthezem a szeretetet talajnak, amelybe belegyökerezettek. Eszköz, ugyanakkor cél. Benne, miatta élek, de el is kell érnem. A meg nem ragadható létnek vannak ilyen indirekt jellemzői.

Ma még iránytalan sodródásnak érezzük. De van egy fix pontja: Jézus Krisztus.

Jézus „mindenen túl” szeret. Mindenáron, a legnagyobb áron, Isten árán is. Az ember „mindenen innen” szeret. Szeretünk, mégis megtapasztaljuk magányosságunkat. Az elékezett órában magunkra maradunk, mert meg kell közelítenünk az emberi egzisztencia határvidékét; a „végeket” cimborák nélkül lépjük át.

Jézus ideje éppen ez. Ahogyan az igazi ima a gondolkodás apálya után támad föl bennünk, úgy az igazi „távolodás” az, amikor már nem megyünk, hanem vitetünk. Elhagyva mindent, mégis „fönmaradunk” a Mindenben. Jézus az emberi lét háttere.

Szavaiból és életéből olyannak ismertük meg a szeretetet, hogy az nem kellemes viszonyok szövevénye, hanem tűz, ami éget. Életet kíván, nem engedményeket. Elhatározást, nem alkudozásokat. Mintha megsemmisítő „támadás” érné életünk középpontját a szeretet irányából. Talán ezért van, hogy mi nem szeretni akarunk mindenáron, hanem élni. Simone Weil szavával ez is a büntetésünk.

Mit látunk? A legtisztább emberi törekvéseken a hiúság, az önmentés, az olcsó érdekek hajszálrepedéseit. Az önmotogató kamazsos zavarait a nagy műveken. A sérthetőség eszméket változtat meg, nagy jellemeken ejt foltokat. Egyszerűen, együtt él az emberben a szent és a kikiáltó, aki el akarja adni portékáit.

Az ember Jézus szeretetének foglatában önmaga alól fölszabadult, magasra értékelt, s ki van választva a paradicsomra. Az ember képessé vált a kisebbedésre, ami paradox módon igazi növekedésének iránya. Mit mondhat a tanítvány gyöngeségében, amikor a mester eléje térdel, és mosni kezdi a lábát? Míg Jézus leszállt az égből, a Sátán lebukott. S mind a ketten az emberek közé érkeztek.

Nem elég tehát az embert objektíve szemlélni s kijelölni a helyét; igazi megismerésére „karizmatikus optikára” van szükségünk, s ez a legobjektívabb. Csakis az érdektelen végtelen oldaláról lehet fölismerni és értékelni a kicsiny, vagy látszólag jelentéktelen cselekedeteket. Amit a szerető pillantás fed föl az emberben, soha nem fordítja ellene. Így szemlélve az embernek nem a gonoszsága nagy, hanem az ereje csekély.

Mégis, csak az irgalom tudja túlszárnyalni a gonoszságot, nem pedig az erő.

Ismerni az embert: elébe menni, előlegezett szeretettel. Megismerni, azaz mégis szeretni. Tudni kell róla, hogy számtalan vágya van, de csak egy Istene. Sokfajta érdeke, de csak egy szíve. Megújuló válságai, de csak egyetlen Földje. Az ember tudása nem fegyver Isten ellen, hanem egyik rendeltetése. Talán a paradicsom utáni kirekesztettségben emelte maga elé tudását pajzs-ként, s azóta ellenőrzi benne magát, mint a tükörben. Isten azonban látja az embert pajzsa s tükre között is.

Vasadi Péter

Illyés Gyula: A tihanyi Templomhegyen

Mennyi ég! Mennyi kék! Zöld! Mennyi Balaton, tavasz, hegyorom!
Alig tudom magamba szedni.
S egyszerre – sok nagyon!

Szeretném – azért, hogy te is nézd szemembe tenni szemedet.
Magányba zár, fojt, fáj a szépség,
ha nem együtt látom veled.

Nem érzed, amit én, – ez is fáj;
semmi se jó már nélküled.
Szeretném a szívembe tenni
lűktető, élő szivedet.

Mennyi szín! Nem tudok betelni.
Mekkora távlat! Mennyi fény!
Szeretném, szeretném, ha lennél
tetőtől talpig én!

Az édesanya szerint „csodát tett” a fia rögtönzött találkozója Ferenc pápával

2021-ben ez volt az egyik olyan mozzanat a Vatikán életében, amelyik bejárta a Földet: az általános audiencia kellős közepén, egy fiú fekete tréningruhában, szemüvegben és arcmaszokban spontán odasétált Ferenc pápához, hogy üdvözzölje.

Az októberi rögtönzött találkozás azonban ennél jóval többről szólt. Ugyanis a 10 éves gyerek epilepsziában és autizmusban szenved. A közelmúltban egészségi állapota olyan súlyosan rosszabbodott, hogy az orvosok agydaganattól tartottak.

Ezen a napon a gyermek, Paolo Bonavita orvosi vizsgálaton volt Rómában. Édesanyja, Elsa Morra a CNA Katolikus Hírügynökségnek elmondta, hogy a pápai audiencia után fia állapotában megmagyarázhatatlanul javulás következett be.

„Csoda történt” – mondta. „Ez nekünk egy csoda, és csoda egész családom számára.”

„Azon a napon az Úr velem volt”

Az élő adásban közvetített audiencián, október 20-án, Paolo váratlanul megindult a lépcsőn felfelé, a pápa felé a Vatikán VI. Pál termében.

„Paolo nem volt elég erős ahhoz, hogy felfelé menjen egy lépcsőn. Még a lefelé menéshez is egy segítő kézre vagy korlátra van szüksége. Aznap azonban egyedül felment!” – mondta Morra egy interjújában a CNA-nek, ami egy üzenetküldő platformon jelent meg.

„Kétszer-háromszor ugyan kissé megbotlott, de azonnal ösztönösen felállt. Az Úr volt velem, ott áll a közelében, és Ő fogta a kezét – erről meg vagyok győződve.”

Amikor Paolo Szentatyához lépett, a pápa elmosolyodott, és megszorította a fiú kezét.

Msgr. Leonardo Sapienza, a Pápai rezidencia prefektúrájának régense, aki a pápa jobbán szokott ülni az általános audienciákon, felállt, és azonnal átadta helyét Paolónak. A zárandokok tapsoltak, Paolo pedig csatlakozott hozzájuk, és lelkesen csapkodta össze kezeit.

A fiú rövid ideig a kezén ült, majd ismét a pápa elé állt és lábujjhegyen ugrált. Ferenc pápa pileólusa felkeltette érdeklődését, és rámutatva ezt jelezte Sapienzának, aki ekkor már a pápa mögött ült. (A pileólus

kicsiny, kerek papi sapka, mely éppen csak a hajkoronát fedi. Színe: világi papoknál fekete, szerzeteseké a ruhájuk színével megegyező, püspöké viola, bíborosé vörös, a pápáé fehér. – Magyar Katolikus Lexikon.)

Paolo ezután megfogta egy pap kezét, aki éppen át akarta adni a pápának a felolvasandó írást, és kérte, hogy mutassa meg neki a pápa fehér színű pileólusát. Végül a fiú büszkén, fején a pileólussal ment le az emelvényről.

Ferenc pápa az általános audienciája elején tett megjegyzéseiben köszönetet mondott a gyermeknek.

„Bátorság kell ahhoz, hogy közeledjünk az Úrhoz, bátorság kell, hogy nyitottak legyünk az Úr felé, és ne féljünk az Úrtól: köszönöm ennek a gyermeknek a leckét, amelyet itt mindannyiunknak adott” – mondta.

„És segítse őt az Úr korlátozottságában, növekedésében, mert olyan biznyságot tett, amely a szívéből fakadt. A gyermekek nem alakítják át automatikusan az elvárásoknak megfelelően azt, amit a szívük diktál. Minden megnyilvánulásukat a szívük diktálja.” (...)

Meglepő vizsgálati eredmények

Aznap este csegett Morra telefonja. Arra kérték, jelenjenek meg másnap Paollal szülővárosukban, Bariban, az esedékes orvosi vizsgálatokon.

Az orvosok ugyanis komolyan aggódtak Paolo magas prolaktin szintje miatt, ami az agyalapi mirigyből kiválasztott fehérje, és epilepsziás rohamokat követően megemelkedhet.

Édesanya és fia megjelentek az október 21-i vizsgálaton. Három nappal később az orvos felhívta Morrát. Elmondta neki, hogy Paolo prolaktin szintje 157-ről 106-ra esett, és az orvosok nem találnak magyarázatot arra, hogyan és miért következett ez be. (...) „Két héten belül Paolo prolaktin szintje további 80 ponttal, 26-ra csökkent” – mondta.

Ezenkívül emelkedett az oxigént a szervezetben szállító fehérjének, a hemoglobinnak a szintje, ami Paolo esetében kritikus fontosságú, hiszen talasszémiában szenved. (...)

Tavaly novemberben a CBS News egy interjújában megkérdezte Morrától, mit szeretne üzeni Ferenc pápának azután, hogy a fiával való találkozás megváltoztatta az életüket.

– Köszönöm a csodát – hangzott rövid válasza.

Az interjút a CNA munkatársa, Giulio Capece készítette Elsa Morrával.

Fordította: Kántorné Polonyi Anna

Forrás: CNA

Mit rejt a kagylóhéj?

A helyi papnevelő intézetben tanuló seminaristák között szokás volt, hogy némi zsebpénz-kiegészítés reményében (mert hát ugye a képzés arrafelé sincs ingyen!) rendszeresen eljártak esküvőkre, hogy énekeljenek a szertartáson.

Történt egyszer, hogy az egyik esküvőn egy gyönyörűséges menyasszonyon akadt meg a szemük. Úgy mesélték, tényleg lélegzetelállítóan szépséges volt, aki szinte megbabonázta őket. Úgy fogalmaztak, olyan volt, mintha egy angyal szállt volna le a földre. Meglepetésük azonban csak fokozódott, amikor a vőlegényt is megpillantották: ő ugyanis szöges ellentétben állt a menyasszony szépségével: párját ritkítóan csúnya férfi volt ugyanis. A seminaristák úgy fogalmaztak: ha a lányról az jutott eszükbe, hogy éppen a mennyből szállt alá, akkor a fiút olyannak látták – nem éppen valami udvarias kifejezést találtak! –, mint aki éppen most mászott le a fáról...

Hiába, a klerikusok (és klerikusjelöltek) is hajlamosak egy kicsit a pletykálkodásra. (Talán még jobban is az átlagosnál... :) Igy esett, hogy a szertartás után alaposan kitérgyalták a látottakat: a fura esetet a „szörnyetegről” és a „szörnyetegről”. A beszélgetés során különböző elméletek fogalmazódtak meg. Volt, aki azon a véleményen volt, hogy nagyon sok pénz lehet az illetőnek. Mások inkább arra tippeltek, hogy biztosan teherbe ejtette, ezért kellett hozzá mennie, mert nem volt más választása.

Egy kis idő elmúltával azonban – amikor már egy kicsit mindenkinek elege lett a pletykás találgatásokból –, megszólalt az egyikük: „Lehet viszont, hogy egyszerűen csak arról van szó, hogy ez a fiatal nő meglátott abban a férfiban valamit, amit mi nem láttunk meg...” Erre aztán egy kis időre mindenki elhallgatott, kivártatva pedig egyhangúan igazat adtak a felszólalónak. (Mert a klerikusoknak – és a klerikusjelölteknek is – van azért spirituális érzékenysége, ha első pillantásra ez nem is mindig látszik... :))

Forrás: jezsuitabloggerok

G y e r m e k o l d a l

Utazás Tótiba...

Egy január végi reggelen – egy év kihagyás után – újra Lengyeltóti indultunk ministráns találkozóra, sportnapra.

Vonattal utaztunk Fonyódig, majd onnan átszállás után Lengyeltóti felé vettük az irányt. A siófoki gyerekeket tizenketten képviseltük, alsósok és felsősök vegyesen.

Megérkezés után az asztali játékokkal kezdtünk játszani. A pingpong, csocsó, léghoki és biliárd voltak a kezdő játékok.

Miután mindenki megérkezett a köszöntés és a szabályok ismertetése után focizni indultunk. Küzdelmes mérkőzések vártak ránk. Érdekesebbé tette a játékot, hogy olykor vegyes csapatok is alakultak a játék során a különböző településekről érkezőkből.

Délben pizzával enyhítettük éhségünket. Ismét élményekkel gazdagodva, fáradtan értünk haza Siófokra.

Köszönjük a vendéglátást, várjuk a következő találkozót!

*Komáromy László Milán és Komáromy Máté Pál
siófoki hittanosok*

HITTANTÁBOR, 2022

Kerettörténet: A Tenkes kapitánya

Helyszín: Mecsek,

Szabadszentkirály

Amerre portyázunk:

*Szent Jakab-hegy, Zengő,
Harkány: strand, Magyar-
hertelend: strand, Orfű—
barlangászás, Tenkes-hegy,
Sikonda, Siklós: vár, Pécs,
Mecsextrém Park*

Időpontja:

Lányok: júl. 18-23.

Fiúk: júl. 25-30.

MIRE JÓK AZ ELŐKÉPEK?

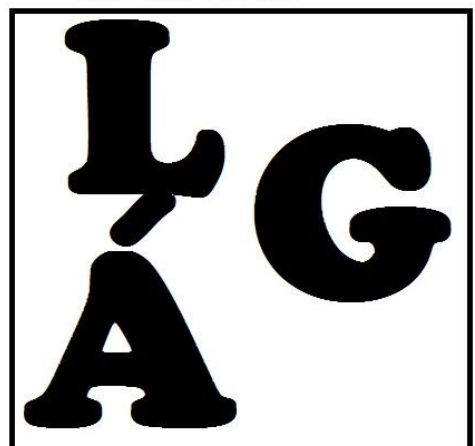
1Kor 10,1-6

Alakítsd át az ABC rendben megadott betűket értelmes szavakká és írd be a helyükre. A számozott kockákba került betűket másold át az ábra alatti kockasorba. Ez lesz helyes válasz a címsor kérdésére.

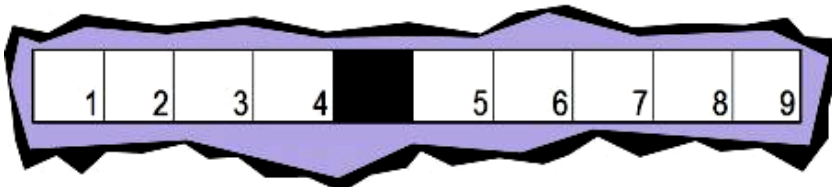
	ABSZ	Z	AITT	K	AL	ÁEIKL NT	BY	AÓ	L
ÁBIKL LÓSZ	▽	▽	▽	▽	▽	▽	▽	▽	▽
Z	▷	T EEFL	▷	AATY A	▷				☁
AAFT	▷	▽			K F	▷	GLÓ	H	ELÖR
ABE	▷			EFHLÓ ÉLT	▷		▽	▽	▽
L P	▷		É	▷	LÓ EK	▷		L ED	▷
PE	▷		E EENRT	▷					
EIKLL	▷							ED	▷

KÉPREJTÉVÉNY

AZ ÉGŐ CSIPKEBOKORBAN IS SOK VOLT
Kiv 3,1-8

Értékes ajándékok

(Új Város Online)

A legtöbb, amit tehetünk, ha magunkat, az időnket, figyelmünket, energiánkat, vagy pedig egy számunkra különösen kedves dolgot ajándékozunk a másoknak. Így leszünk mi is olyanok, mint a háromkirályok, akik napkeletről érkeztek drága ajándékokkal, hogy hódoljanak a Királyok Királya előtt.

Orvos vagyok, már három éve nyugdíjas. Utolsó aktív éveimben, még a világvárvány előtt, egy oltóközpontban dolgoztam. Sok feladatam volt, eléggé elfáradtam, és már nagyon vártam a nyugdíjazásomat. A pandémia berobbanásával és az oltási kampány megkezdésével mindenkit kértek, hogy ha tud, vegyen részt az egészségügy munkájában (beleértve a nyugdíjas orvosokat és ápolókat is). Én erős hívást éreztem, hogy újra ringbe szálljak, és a konkrét szolgálattal segítsek megfékezni a fenyegető járványhullámot. Egy nagy központi oltóhelyen álltam munkába. A feladat, amit végzek, egész embert kíván. Én rögzítem a kórelőzményt, ami alapján döntést hozok, melyik vakcina biztonságos az oltandó személy számára.

Nagy szükség van a tudásomra is, de közben nyitott szívvel hallgatok meg mindenkit, aki előttem van: egy olyan döntést hozunk meg együtt, ami az ő és az egész közösség javát szolgálja. Sokan az átélt betegségek nehézségeiről beszéltek, meghallgattam, mi történt a családjukban, milyen félelmekkel, aggodalmakkal, csalódásokkal néznek szembe. Meghallgattam, milyen terveket zúzott össze a járvány, és azt is, hogy haltak meg a szeretteik. De beszéltek az örömeikről, a reményről, a bátorságról, és a tudomány és a közösség iránti bizalomról is. Még mindig itt visszhangznak bennem a szavaik: „Köszönöm, megmentett, most már nyugodt vagyok... alig vártam, hogy jöhessenek oltásra... meg vagyok hivatva... nem csak magam miatt, hanem a többiek miatt is oltatom be magam.”

Egy férfi szavai különösen szépen fejezték ki, mi az én szolgálatom az emberiség számára. Azt mondta:

„Én nem vagyok hívő, de ha létezik Isten, ma Önben Vele találkoztam.”

Hálát adok ezekért a szavakért: a Szentháromságos Istenről tesznek tanúbizonyságot, Aki ott van mindenben, amit teszek.

(M.P., Olaszország)

A lányaim aggódva fogadtak egyik este, amikor hazaértem. Kiderült, hogy egy rokonunk járt nálunk, cukrot kért, és elvitte az utolsó tartalékunkat, ami otthon volt. Megnyugtattam őket, mondtam, hogy neki biztos nagyobb szüksége volt rá. Nem sokkal később csöngettek: egy ismerős hozott egy szatyornyi ételt, többek között az odaadott cukor kétszeresét találtuk benne. Telt az idő, és nagy örömeinkre meg tudtunk venni egy új cipőt a nagyobbik lányunknak. Nem sokkal később azzal jött haza az iskolából, hogy oda akarja ajándékozni a cipőt egy osztálytársának, aki szakadt cipőben jár iskolába. „Anya, azt tanítottad nekünk, hogy a legszebb dolgainkat adjuk oda a szegényeknek” – mondta. Belegondoltam, mennyi áldozattal járt, hogy meg tudtuk venni azt a cipőt, haboztam, de aztán úgy éreztem, nem mondhatok ellent neki. Három nappal később egy nő hozott nekünk egy pár új cipőt. A lányának vette, de kicsi lett rá. A lányunk meglepve, boldogan nézett rám: pont a lábára illett. Amióta éljük az Igét, konkrétan is megtapasztaljuk, hogy Isten az Atyánk, aki kézen fogva vezet minket.

(C.E., Mexikó)

Minek is élek?

Hát azért, hogy minél jobban átítassam magamat a világgal.

Hogy megkötyagosodjak az orgonák illatától, hogy színorgiájukkal jól megtömjem a szememet.

Hogy érezzem, amint a fagy satuba szorítja elkékülő kezemet, s aztán azt is, hogyan változnak a melegben izzó parázssá az átjegesedett ujjak.

Hogy letűdözsem a füst illatát és behunyt szemmel, szájamban összefutó nyállal falatozzak frissen füstölt húst, frissen füstölt sajtot.

Hogy érezzem az izmaim zsibongását, ha kutyával, gyermekkel játszva nekiiramodom, vagy futásban, labdajátékban teszem próbára élő, mozgó, eleven testem.

Hogy megtapasztaljam a fantázia bízsergető elektromos kisüléseit, mikor bedobok egy-egy szóviccet, továbbfűzöm valakinek a poénját, sztoriba sztorit öltök, megcsavarom ügyesen a kicsiknek szánt mesét.

Hogy üljek csónakban, és szél permegezze arcomba a porított vizet, és nevetésre ingereljen ez a zsványság.

Hogy belemártsam hunyt szemem a folyékony napsütésbe, mely kiönti belső portrémat aranyból.

Hogy érezzem a fájdalom prését mellkasomon, a szorítást szívem körül valaki miatt, akit szeretek,

hogy légszomjamban legyen, hogy tudjak, aztán meg ne tudjak tág tüdővel levegőt venni,

hogy érezzem, ahogy hatalmába kerít a köhögés, és érezzem majd oldódását is.

Hogy érezzem, amint meglep vagy elhagy a lüktető sajtós, frissen keletkezett sebek, gyógyuló sebek kísérelje.

Hogy könny szökjön szemembe örömtől, bajtól, hogy szétvessen

a boldogság, mikor meglátok valakit, és leverjen a víz, mikor meglátok másvalakit.

Minek is élek?

Hogy amikor már eléggé átítatódtam a világgal, amikor már bennem él a világ, és minden porcikámban tudok rá emlékezni, felidézni, végigzongorázni az érzések, érzékelések

teljes skáláját, akkor át tudjak mindent adni, és el tudjak mindent felejtetni, és meg tudjak mindentől szabadulni, és engedjem át magam az áramlásnak.

Hagyjam, hogy Isten közelsége elégesen és lefoszlasson rólam mindent, ami nem ő, átadjam neki a mozgásokat,

futást, ugrást, mindent egymás után, átengedjem a megtanultakat, összekeverjem szereteteimet és az először látott arcokat, gyerekkoromat és a

tegnapi napot, és mindent a kezébe helyezzek, hisz

tőle kaptam, szép lassan kinyújtózom a kereszten,

és kitértem felé a karomat.

Lakcfi János

JÉZUS NEVEI

A Bibliában körülbelül 200, Krisztusra utaló nevet és címet találunk. Az alábbiakban néhány ismertebb nevet sorolunk fel, három kategóriába csoportosítva: olyan neveket, amelyek krisztusi természetét tükrözik, olyanokat, amelyek a Szentháromságban betöltött szerepére utalnak, illetve olyanokat, amelyek az értünk végzett munkájáról tanúskodnak.

Szegletkő: (Efézus 2:20)

Elsőszülött az egész teremtés felett: (Kolossé 1:15)

Az Egyház feje: (Efézus 1:22; 4:15; 5:23)

Szent: (ApCsel 3:14, Zsoltárok 16:10)

Bíró (ApCsel 10:42, 2Timóteus 4:8)

Királyok Királya és uraknak Ura: (1Timóteus 6:15, Jelenések 19:16)

A világ világhossága: (János 8:12)

Békesség fejedelme: (Izajás 9:6)

Isten Fia: (Lukács 1:35, János 1:49)

Ember Fia: (János 5:27)

Ige: (János 1:1, 1János 5:7-8)

Az Isten igéje: (Jelenések 19:12-13)

Élet igéje: (1János 1:1)

Alfa és Omega: (Jelenések 1:8, 22:13)

Immánuel: (Izajás 9:6, Máté 1:23)

Vagyok: (János 8:58, vö. 2Mózes 3:14)

Mindenek Ura: (ApCsel 10:36)

Igaz Isten: (1János 5:20)

Hítünk szerzője és beteljesítője: (Zsidók 12:2)

Élet kenyere: (János 6:35, 48)

Völegény: (Máté 9:15)

Szabadító: (Róma 11:26)

Jó pásztor: (János 10:11, 14)

Főpap: (Zsidók 2:17)

Isten báránya: (János 1:29)

Közbenjáró: (1Timóteus 2:5)

Kőszikla: (1Korinthus 10:4)

Feltámadás és élet:

Üdvözítő: (Máté 1:21, Lukács 2:11)

Igazi szőlőtő: (János 15:1)

Út, igazság és élet: (János 14:6)

Hol van a Papa?

Póta Réka

„A Papa fölment az égbe” – mondtuk az őt kereső Fanninak. Hát persze, hogy nem értette. Csak nézett ránk kérdő barna szemekkel. Sokáig kereste, valahányszor a nagyszülői házba mentünk. Egy hónappal karácsony előtt veszítettük el.

„A Papa fölment az égbe” – kezdi Fanni, mikor beszélgetni akar a dolgról. „Igen” – válaszolom, és már gyűlnek is a könnyek a szemembe. Pedig nem az én apukámról van szó. „Nem adtam neki pusztit. Félttem a csőjétől.” Na igen, a szonda. Az utolsó hetekben már csak így tudott táplálkozni. A hangja is elment. Ágyban ücsörgött. Fannit, aki percekig csak méregette őt az új tartozékkal, az ujjával intve hívta magához, megmutatta neki a szerkezetet. Fanni láthatóan felengedett egy kicsit. Ezután a kötést vette szemügyre a nyakán. „Volt neki sebe” – szólal meg hirtelen. Összerezzenek. Mintha csak az én emlékeim mentén haladna ő is. „Igen volt. Tudod, a Papa már nagyon beteg volt.” „De nem adtam neki pusztit” – erősködik. „Adtál” – válaszolom, és nem fülentek. Ez volt az utolsó találkozásuk. „Először megijedtél egy kicsit a csőtől, de aztán adtál pusztit, mielőtt haza mentünk. Emlékszel?” Fanni gondolkodik. „Igen, adtam. Aztán már adtam.”

Amikor Fanni, az első unoka megszületett, a Papa rögtön a cinkosa lett. Gyakran bosszantott engem és a Mamát azzal, hogy míg mi szabályokat próbáltunk bevezetni, ő folyamatosan felrúgta őket, hogy Fanni kedvében járjon. A csecsemő Fanni nagyon szerette a minitás ruhákat, a Papa verhetetlen volt a kockás és csíkos ingek arzenáljának felsorakoztatásában. Fanni, miután jól kinézelődte magát az ölében, nagyokat szunyókált széles mellkasán. Később,

mikor már nyúlni is tudott a dolgokért, egyedül a Papa engedte, hogy levegye a szemüvegét, hiába mondtuk, hogy eltörheti, meg hogy nem fogja érteni, másnak miért nem

szabad a szemüvegéhez nyúlni. Amikor elkezdtek a hozzátáplálást, nem tudtam elég finomat készíteni Fanninak. Papa mindig megkérdezte, mit eszik éppen a gyerek, és amikor közöltem, hogy almát krumplival, feljajdult. „Szegény gyerek, nem tehetnének bele egy kis kolbászsírt?!”

Ha nem néztem oda, Fanni mindig kapott egy kiskanálnyi kóstolót a felnőtt ízekből. Igyekeztem nem észrevenni az apró kihágásokat. Mama és Papa gyakran vitték sétára Fannit. Én aggódva engedtem el őket, és magyaráztam, mit hogy csináljanak, ha elálmosodik, mivel takarják be, ha hűvösebbre fordul. Papa ilyenkor rám mordult: ugyan, elbírnak ők egyedül is az unokával. Vasárnaponként, mikor hozzájuk mentünk, azonnal „elrabolta” tőlünk Fannit, s vitte hátra a kertbe, hogy megmutassa, mit dolgozott, mi sarjad, és mit kell még megöntözni. A vidéki birtokon talicskába ültette, úgy vitte körbe. Eszeveszett ötletei támadtak, csakhogy szórakoztassa. Egyszer alkoholos filccel arcot rajzolt annak a kerámiakáspónak, amit az erkélyen tartottam, a tetejére meg ruhasípeszeket csíptetett körbe, így lett belőle egy indián. Azóta sem mostam le, pedig először mérgeződtem magamban, mégis hogy jut eszébe öszszefirkálni akármit. A Papa már az elején megmondta Fanniról, hogy „nagy svihák ez!”, és hogy amikor csendben van, és komoly képet vág, akkor is valami huncutságon jár az esze. A sváb gyökereket együtt ápolták, a Papa gyakran tett fel sramlizenét, Fanni pedig ugrabugrálva táncikált neki. Számos olyan kalandjuk lehetett még, amiről nem is tudok.

Idővel egyre kevesebb huncutságot eszelt ki a Papa, egyre gyakrabban volt fáradt és borongós kedvű. Megsűrűsödtek a kórházi tartózkodások. A kezelések aztán még tovább gyengítették, s mire a tél beköszöntött, az orvosok már semmi jóval nem biztatták a családot. Hagyott egy rajzot, amin két kislány együtt sétál, lufikkal a kezükben, tudta, hogy a második is lány lesz, de Emmát már csak a pocakomon keresztül simogathatta meg. A napköziben néha tartanak afféle bölcsis hittant. Kérdezték a gyerekeket, hol lakik a Jóisten. Fanni tudta a választ: „fönt lakik az égben. A Papával együtt, és vigyáznak ránk, ketten” – mondta.

Átvétel a Képmás Magazinól

Keresztút - rövid elmélkedéssel

Egyszer egy ember fölkereste a bölcs és tudós rabbit, hogy elpanaszolja neki bánatát, hogy a gyermekei, akikről mindig gondoskodott, s mindent oda adott nekik, most hogy megöregedett, nem törődnek vele, egyedül hagyják gyöngeségében és fájalmában.

A csodatévő rabbi szemét az égre emelte, s pár perc csönd után azt válaszolta: „Igen így van ez, az Atya mindig osztozik a gyermekek szenvedéseiben, de a fiak nem osztoznak Atyjuk fájalmában.”

Most mi föltekintünk arra, „Akit keresztül szúrtak”, föltekintünk, hogy megismerjük az Atya szenvedését, s osztozzunk fájalmában, s így életté válják bennünk az Evangélium üzenete: „Ne féljete!”

1. Jézust halálra ítélik

Hányféle módon védekezünk a szenvedés ellen! Mennyi tudatos és öntudatlan trükkünk van, hogy kibújjunk a nehézségek alól! Hogy védjük magunkat és kis dolgainkat! Most látjuk Őt, aki kiszolgáltatja Önmagát. S így tanítván tanítja, hogy az igazságtalanság, a visszaütés nem büntetés, hogy a gyűlölethez nem kell ok, s hogy mind ezt el lehet méltósággal viselni úgy, hogy a belső békénk megmarad. A gyakori kiáltozásunkra, hogy: Miért én? Miért így? Miért most? – az igazságtalanul elítélt Jézus az Isten válasza: „Nézd én veled együtt szenvedek”

Könyörülj rajtunk Urunk!

2. Jézus vállára veszi a keresztet

A Szentírás úgy beszél Jézusról, hogy „amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát az igazságos bíróra” (1Pét 2,23). Evangélium ez, örömhír! Nem az a jó hír, hogy Általa külön elbánásban lesz részünk, hogy Miatta kivételezni fognak velünk, hanem az, hogy osztozhatunk, osztozni fogunk az Ő sorsában, hiszen a szeretet mindig hasonlítani akar. Örömhír az, hogy van Akire úgy mint Ő, rábízzhatjuk ügyünket, mert az Isten Igazságos Bíró, aki mindent ismer. Ismeri a mi szenvedéseinket, és ismeri kínzóink mentségeit is, amiről mi nem akarunk tudni.

Könyörülj rajtunk Urunk!

3. Jézus először esik el a keresztjével

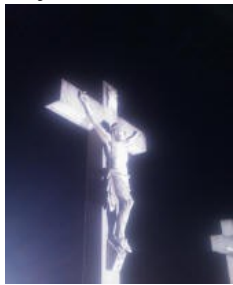
Az első esés döbbenete, megrendít mindenkit, Őt is és minket is. Nem vártuk volna Tőle, hogy ennyire gyönges, s magunktól sem, hogy ennyire esendőek vagyunk. Nem csak az a kinyilatkoztatás, amit Jézus mond, hanem mind az is,

ami történik Vele. „Halandó csak halandót szerethet halhatatlanul” esendő, csak esendőt szerethet erősen, aki hozzánk lett hasonlóvá és nem az angyalokhoz. Most amikor Rá tekintünk, aki porba hullott, az emberré lett Istent látjuk, aki együtt érez az Ő testvéreivel, s azzal vigasztalja azokat, akik hagyják magukat vigasztalni: Nézd „az erő a gyöngeségben lesz nyilvánvalóvá!”

Könyörülj rajtunk Urunk!

4. Jézus Édesanyjával találkozik

Ez a találkozás számunkra némaságában beszédes. Anya és Fia nem szólhatnak egymáshoz, és nincs is mit mondaniuk. Végérvényesen kinyilvánult a Megváltás titka: Nem csak az Isten osztozik az ember sorsában, hanem az Istenszülő Szent Szűz, a Fájdalmas Anya révén az ember is részt vehet az Isten fájalmában. Ez a kompassió, együtt-szenvedés. Mária társa, s általa mi is társai lehetünk a Megváltónak, „testünkben kiegészíthetjük azt a szenvedést, ami még hiányzik az Ő szenvedéséből.”

Könyörülj rajtunk Urunk!

5. Cirenei Simon kényszerítik, hogy vigye Jézus keresztjét

Tudjuk, s már ez

is nagy bölcsesség a részünkről, hogy a kikényszerített jó nem érdem, s nem is tesz boldoggá. De itt van az Evangélium, az Isten bölcsessége: lehet, hogy nem elégít ki, de javamra válhat, hiszen Isten tud a kövekből is fiakat teremteni, mint ahogy tette ezt „Cirenei Simonnal, Sándor és Ráfusz apjával” (Mk 15,21), aki épp a mezőről jött. Mi is megjöttünk, s talán fiakká tesz minket is.

Könyörülj rajtunk Urunk!

6. Jézus arca Veronika kendőjén

Ez a „vaera ikon”, az igazi kép a mi Istenünkről. A könyörülő Isten az, Aki Jézusban megnyilatkozott, Aki nem a teljesítményt nézi, hanem az ember szívét, s aki önmagát adja nekünk, a mi szívünkért. Isten igaz képe az „értünk való”, aki a Fájdalmas Krisztus arcában mutatkozott meg. Veronika története jelzi, hogy Isten felé közeledni csak a részvéten keresztül lehet, s hogy valóban igaz, amit Jézus mond: „bármit tesztek egynek a legkisebbek közül velem teszitek”. Istent nagylelkűségben nem lehet felülmúlni!

Könyörülj rajtunk Urunk!

7. Jézus másodszor esik el a kereszttel

A pokolba vezető út minden más vallásban a jó szándékkal van kiköveztve, de a kereszténység örömhíre, hogy a jó szándékhoz meglesz az erő is. Lehet, hogy csak a következő esésig, de soha nem pusztán a tetteink tesznek igazázz minket, hanem a szándék, a szív, amiből fakadnak. Csak a szolga nem hibázhat. Az istengyermekség jó híre, hogy akármi-lyen ügyetlenek, gyöngék vagyunk, ha el is vétjük a lépést, mindig lehet újra kezdeni. Az Atya mindent ismer. Ő nagyobb az eséseinknél is, így újból föl lehet állni, s elkezdni előlről önmagunk vonszolását.

Könyörülj rajtunk Urunk!

8. Jézus, síró asszonyokkal találkozik

„Ha így tesznek a zöldellő fával, mi lesz a sorsa a száraznak?” Valóban mi lesz a sorsunk nekünk száraz szőlővesszőknek, terméketlen fügefáknak, akik olyan sokszor menekülünk érzélsébe a cselekvés helyett. Mi lesz a sorsunk, a bűnösöknek, a közömbösöknek, a gyöngéknek és a gyáváknak, mi lesz a sorsa?! Isten válasza Jézus útja, ahogy körüljár s keres bennünket. Utánunk jön, mint az elveszettnek, elébünk jön, mint a tékozlónak, és egyértelművé teszi, hogy ez az út miértünk van. Jeruzsálem leányai ne miattam sírjatok, hanem magatok és fiaitok miatt. Ha így tesznek a zöldellő fával, mi lesz a sorsa a száraznak!”

Könyörülj rajtunk Urunk!

9. Jézus harmadszor bukik el a kereszttel

Az embert az illúziói nehezen hagyják magára, de a harmadszori elesés után biztosan elhagyják, s hányszor érezzük, hogy milyen szomorú, ha már illúzióink sincsenek, de mégis csináljuk, mert csinálni kell. Hányszor vétkezünk a remény ellen. Ilyenkor vigasztal a 9. Stáció, hogy nem vagyok egyedül aki fölsült, fölbukott, mert nézd Ő ugyan úgy elesett immár sokadjára. Örömhír, hogy nincs teljesítménykényszer, részidő, hogy Isten egyes egyedül az erőfeszítést jutalmazza, s nem azt, hogy hogyan sikerült. Isten nem a hibátlanosság tökéletességére hívott meg minket, hanem a használhatóságára.

Könyörülj rajtunk Urunk!

10. Jézust megfosztják ruháitól

Az emberi méltóság a legnagyobb kiszolgáltatottság közepette is ragyog. Lágerek, börtönök, kismizmizettek és üldözöttek bizonyítják ezt. Ő sem kereste a kiszolgáltatottságot, de nem is akart menekülni előle, hiszen Jézusról írja a Szentírás: „Istennel való egyenlőségét nem tekintette zsákmánynak, hogy minden áron ragaszkodjék hozzá, hanem kiüresítette önmagát”, azaz föltárta isteni mivoltát.

Az önküresítés Isten bemutatkozása. Így hát nem emberi bölcsesség az, hogy amit el lehet venni tőlem, méltóság, boldogság, élet, haza, vagy bármilyen fontos dolog az nem is az enyém, Mind ezt Jézus sorsa bizonyítja.
Könyörülj rajtunk Urunk!

11. Jézus testét a keresztre szögezik

Hányszor erőszakoskodunk, hányszor zsaroljuk egymást, s akarjuk erőszakkal elvenni azt, ami a miénk. Jézus már oda adta nekünk magát, de mi a bizonyíték kedvéért meg is feszítjük Őt. Bizonyosság helyett bizonyítékot akarunk, de a bizonyíték soha nem tehet boldoggá egyikünket sem. Erőszakosak vagyunk egymással, Istennel szemben, de Jézus így imádkozik értünk: „Atyám bocsáss meg nekik, nem tudják mit cselekednek!” A szelídek nem csak a földet öröklék, hanem a boldogságot is.
Könyörülj rajtunk Urunk!

12. Jézus meghal a kereszten

„Nem bírta hát a roncsolt szív s tudó”, meghalt az Istenember. Milyen gyöngye ember volt ez a Jézus. Nehezen bírta a fájdalmakat. Pilátus maga is csodálkozott, hogy milyen hamar meghalt. Isten megismerte, megtapasztalta emberségünket. Nagypéntek evangéliuma: nem csak mi ismerjük meg Őt, hanem Ő is meg akarta ismerni a mi életünket egészen a legvégsőig, a kínhalálig. Nagypéntek evangéliuma: „Legyőzte halállal a halált.” Ami miatt az ember megharagudott az Istenre, ami elől menekülünk: a halál, az lett megváltásunkká. Most már joggal mondhatja a vigasztalást Ő, akit keresztül szúrtak: „Nem is olyan nagy dolog a halál.”
Könyörülj rajtunk Urunk!

13. Jézus testét leveszik a keresztről és édesanyja ölébe fektetik

Ahogy a költő mondja: „a fiúk mindig megjönnek, a lányok soha sem”. Haza tért tehát a Fiú,

s mi magyarok tudjuk, hogy már az is boldogság, ha majd visszafogad minket az anyáól. De emeljük föl tekintetünk „hitünk szerzőjére és bevégzőjére” Jézusra és az Ő anyjára, hiszen valódi kompassió ez, együtt szenvedés. „Imitáció Christi”, amikor mindenki a maga módján viseli szenvedését, amikor nem a külső hasonul, hanem az Isten akaratában való megnyugvásban találkozik Anya és Fiú.
Könyörülj rajtunk Urunk!

14. Jézus holttestét a sírba teszik

Követ is hengerítenek eléje. Emberileg véget ért a Názáreti Jézus ügye és esete. Már csak a balzsamozás van hátra, s átadják Őt a felejtésnek. Így szoktuk mi emberek, de nem így akarja az Isten. A sírbatétel elkezdődik a végidő. Ki kell nyilvánulnia annak, ami történt. Ki kell nyilvánulnia a Megváltásnak. Krisztus nem pihen mint a holtak, Ő alászáll az alvilágba. Ahol mi csak holttestet látunk, s már azt se, mert kő zárja el, ott tovább munkálkodik az Üdvözítő: az Atyához vezet az ószövetségi igazakat. Az Evangéliumnak nem szabhat határt a tér és az idő. Az Ő erejével mi is el tudunk hengeríteni olyan követeket, amelyek még elzárják az igazi örömhírt az emberek elől.
Könyörülj rajtunk Urunk!

15. Jézus feltámad a halálból

Istentől megvetettek néztük, akit elhagyott az Isten. Ügye is elveszettnek tűnt, pedig kapaszkodtunk Belé, mint ahogy az emmauszi tanítványok mondják, de a bölcsességet tettei igazolták, így mondta, Jézus, és így is tette. A Föltámadás az Ő tette miérettünk, hogy mindenki megértse, bízson – higgyen abban, hogy ahol a kereszted áll, onnan lesz a feltámadásod is! Isten nem a lelket szereti és akarja megmenteni, hanem téged magadat.

Forrás: Internet

Tolvajok törték fel egy olasz zárda széfjét és egy cetlit találtak benne a nővérektől... meg egy baglyot!

Arany és ezüst helyett valódi megdöbbenés várt ezekre a betörőkre.

Hideg és sötét este volt közvetlenül a téli napforduló előtt, amikor tolvajok törték be az Oratórium Leányai Intézmény zárdájába a festői észak-olasz városban, Codogno-ban.

A Corriere della Sera arról számolt be, hogy az elkövetők valamikor a vesperás elimádkozása és a vacsora környékén lopóztak be. Feltörték a zárda széfjét készpénz után kutatva, és talán azokat az ezüst és arany liturgikus edényeket is keresték, amelyeket a vallásos közösségek tartogatnak különleges alkalmakra, és az év többi részében elzárva tartanak.

Helyette egy cetlit találtak, melyen ez olvasható:

„Változtasd meg az életedet! Itt az idő ...”. Továbbá találtak egy Mária-képet és egy kis bagolyszobrocskát. (El lehet képzelni, ahogyan a betörők hátrafordultak, arra várván, hogy valaki azt mondja: „Mosolyogni! Ez itt a kandi kamera!”)

Valaki szólt volna a nővéreknek a behatólók terveiről?

Gabriella nővér, a közösség egy tagja az olasz újságnak így magyarázta ezt: „Jártak már nálunk betörők és rablók, hogy lopjanak tőlünk. Így, mivel nem használjuk a széfet, úgy döntöttünk, hogy egy értékes kis tanácsot hagyunk azok számára, akik úgy határoznak, hogy hivatalosan érkeznek hozzánk látogatóba.”

Az írott üzenetet és a Mária-képet rögtön meg lehet érteni. Azonban az elkövetők minden bizonnyal vakarhatták a fejüket, amikor szembekerültek a bagoly szobrocskával.

A cikk nem ír arról, hogy a nővérek ezt elmagyarázták volna, de ez a madár különféle jelentésekkel bír, a bölcseségtől kezdve (a görög mitológiában) a Sátánig. Talán az a nővér, aki ezt a faragványt rakta oda, ezek közül a jelentések közül gondolt valamelyikre, vagy pedig a baglyok és az éberség közötti kapcsolatra utalt. Ebbe az egyetlen csecsebecsébe egy egész sor üzenetet tudunk beleképzni, egyesítve ezeket az elemeket: „Légy bölcs! Ne engedj a Sátánnak! Isten figyel téged!”

Akár hordozott a bagoly valamilyen különleges jelentést, akár csak egy véletlenszerű gesztus volt, az elkövetők valószínűleg nem töltöttek sok időt azzal, hogy megpróbálják értelmezni ezt a rejtélyt. És bizonyára nem ácsorogtak tovább ott, hogy magyarázatot kérjenek!

Nem tudjuk, vajon a betörők megfogadták-e a nővér tanácsát, amely értékesebb bármilyen aranyból vagy ezüstből, amit a széfben találni reméltek. Amit viszont elvittek, az két paplan volt az ágyakról a nővérek szobáiból. „Láthatja, hogy ők is fáztak” – mondta Gabriella nővér a riporternek.

Csak remélni tudjuk, hogy az ellopott paplanok olyasvalakit melegítettek, akinek szüksége volt rá, és hogy a nővérek humorérzéke és hasznos tanácsa egy kihűlt szívet is megmelegíthetett, megnyitván azt Isten kegyelmének.

Fordította: Jámbor Tibor
Forrás: Aleteia

Egy életre megnyomoríthatja lelki- leg a gyereket, ha túl korán szülőszerepbe kényszerül

Jónás Ágnes

Egy egészséges családban a szülők gondoskodnak a gyerekekről, ők a döntéshozók, a felelősségteljes tagok, majd a kicsi, ahogy az évek múlásával egyre önállóbbá válik, maga is elsajátítja ezeket a készségeket. Előfordul azonban, hogy bizonyos okok miatt felcserélődnek a szerepek: a gyerek idejekorán átveszi a szülők feladatait, és az életkorához képest túlzott mértékű felelősség hárul rá. Ezt nevezzük szülősisítésnek, azaz parentifikációnak. Cikkünkben Balkuné Szűcs Emese gyermek- és ifjúsági klinikai szakpszichológussal arra keresünk választ, hogy milyen hatással lehet a későbbi felnőtt életre, ha egy gyermek túlságosan korán kerül tartósan felnőtt szerepkörbe.

A 9 éves Blanka mindig sietett haza az iskolából. Tudta, hogy várja az édesanyja – na, meg a mosatlan és a bevásárlólista. Blanka az anyja helyett elvégzendő feladatok miatt soha nem panaszkodott, számára ugyanis természetes volt, hogy így él. El sem tudta képzelni, hogyan is lehetne másképp. Amikor édesanyját skizofréniával diagnosztizálták, magától értetődővé vált számára, hogy a könnyebb és nehéz periódusokban is ott segít neki, ahol tud. Blanka ma már 24 éves, és élete legnehezebb időszakát éli, édesanyja ugyanis váratlanul kórházba került, rá pedig rászakadt a szabadság, amellyel képtelen mit kezdeni.

Most önmagáról kell gondoskodnia, de fogalma sincs, mire is van szüksége.

Azzal mindig tisztában volt, mi kell ahhoz, hogy édesanyja ne szenvedjen hiányt semmiben, ám arról halvány elképzelései sincsenek, hogy ő mit akar.

„Blanka családjában egyértelműen felborultak a családon belüli szerepek: a gyermek szülői szerepbe kény-

szült. Ezt a jelenséget nevezzük parentifikációnak, azaz szülősisítésnek. Amikor valamelyik szülő kiesik a rendszerből (ennek az oka lehet haláleset, válás, mentális zavar), a parentifikált gyermeknek – jelen esetben Blankának – korán fel kell nőnie. Rendszeresen az ő felelőssége a háztartási feladatok ellátása, a főzés a családnak, a csekkek befizetése, a bevásárlás. Nem arról van szó, hogy csak besegít a mindennapi teendők ellátásába, hanem arról, hogy mindez egyértelműen az ő feladatává válik. Blanka számára sajnos természetes, hogy háttérbe szorítja a saját vágyait, sőt már fel sem ismeri, hogy mi az, ami igazán jólesne neki. Idővel olyannyira természetessé válik saját másodlagos szerepének a megélése, hogy sokszor fel sem vetődik már benne, hogy egyszer az ő igényei is lehetnének a figyelem középpontjában. Ez hosszú távon óriási lelki és

fizikai terhet ró rá, hiszen neki az lenne a feladata, hogy a kortársaival játsszon, vagy hogy házi feladatot készítsen. Egy ilyen gyermekkor később rányomja a bélyegét a párkapcsolatai minőségére, és csorbát szenvedhet az önbizalom is” – mondja Balkuné Szűcs Emese, aki szerint a parentifikáció egyáltalán nem ritka jelenség.

„A szülősisítés ráadásul nemcsak a feladatok elvégzését jelentheti, hanem létezik úgynevezett érzelmi típusa is.

Ekkor az egyik szülő nem kapja meg azt az érzelmi támogatást a partnerétől, amelyet szeretne, ezt kompenzálандó bevonja a gyereket a saját magánéletébe, vagyis a gyereket használja arra, hogy a saját igényeit kielégítse.

Előfordul, hogy az egyedül maradt szülő maga mellé emeli a gyermekét, és elkezd hozzá társként viszonyulni, mert érzelmi és/vagy fizikai támaszra

van szüksége. A legfontosabb bizalmasaként neki önti ki a lelkét, neki sírja el a bánatát, vele beszél meg a párkapcsolati konfliktusait is. Ez szintén nagy lelki terhet ró egy gyermekre.”

Miről ismerhető fel a parentifikált gyermek?

A szakember szerint az ilyen gyermekek (látszólag) határozottak, felnőttesen viselkednek, éretten és felelősségteljesen gondolkodnak, nagyfokú empátiával és szociális érzékkel rendelkeznek, maximalisták, ugyanakkor nem tisztelik a felnőtteket. Bizonytalanok önmagukban, sosem tudják, jól csinálják-e a dolgukat. Gyakrabban jelennek meg náluk szorongásos, depressziós, illetve testi tünetek, mint hasfájás vagy fejfájás, és előfordul, hogy pótléklul az alkoholt vagy a kábítószerrel választják.

Milyen felnőtt válik a parentifikált gyermekből?

A parentifikált személyek önmagukat és a saját gyermekkorukat nem tudják úgy megélni, ahogy kellene, így későbbi életükben folyton pótléklot keresnek, például kényszeresen segítenek másoknak, míg ki nem égnék, össze nem törnek az elvállalt feladatok terhetől. Hajlamosak lesznek olyan társat vagy párt választani maguknak, aki felett lehet „anyáskodni”, vagy akinek valamilyen „hibája” (alkoholizmus, egyéb függőség, önállótlanág stb.) van. Ha a lány áll be az édesapja helyére, vagy a fiú az édesanyja helyére, akkor azzal is probléma lesz, hogy nem lesznek képesek nőként, illetve férfiként viselkedni a későbbi kapcsolataikban.

A lány a férfiminőségeket hordozza majd túl erősen, a fiú pedig a kelletnél több nőies jellemzőt visel majd.

A korábbi vagy a jelenkori generációra jellemző inkább a parentifikáció?

„A háború után, egy letarolt országban a Baby boomer generációnak mindent az alapjairól kellett felépítenie. Akkoriban minden kézre szükség volt, vagyis a gyerekeket is bevonták a feladatokba. A fiatal fiúkat dolgozni küldték, hogy eggyel kevesebb éhes száj legyen a családban, és amíg a szülők dolgoztak, a lánygyermekre bízta a háztartást.

Akik ebben nőttek fel, később úgy érezhetik, hogy kizsákmányolták, kihasználták őket, s mivel más mintát nem láttak, csak azt, hogy minden helyzetben helyt kell állni, később is tökéletesen meg akarnak felelni mindennek és mindenkinek. Sőt előfordul, hogy a gyermekeik is kontroll-mániások, maximalisták lesznek. Én azt látom, hogy ma a ló másik oldalára kezdünk esni. A szülők egyre kevesebb feladatot adnak át a gyermekeiknek, ennek az a veszélye, hogy létrejön egy elkényeztetett, önálló generáció, amely elé sem szabályokat, sem kereteket nem fektetünk le.”

Hagyjuk meg a gyerekeknek a gyerekkort!

A szakember a parentifikáció elkerülése érdekében azt javasolja, hogy szülőként csakis olyan feladatokat adjunk gyermekeinknek, amiket a korukhoz, képességeikhez mérten

meg tudnak oldani. Meg lehet őket kérni arra, hogy vigyék le a szemetet, hámozzák meg a krumplit, vigyázzanak a kisebb testvéreikre – a hangsúly itt az időlegességen van. Ne terheljük hosszú távon a gyereket, és ne várjuk tőle, hogy mindent úgy teljesítsen, mint egy felnőtt. Ha a feladatok elvégzését követően megdicsérfjük őt, az elősegíti a pozitív személyiségkép kialakulását, s megalapozzuk, hogy talpraesett, egészséges lelkű felnőtt váljék belőle. Emellett fontos, hogy támogassuk az önállósági törekvéseit is, de mindezt csakis úgy tegyük, hogy a lelkét és az érettségét megfelelő tempóban és mértékben terheljük. A már parentizált személynek meg kell tanulnia átadnia magáról a felelősséget, s – akár pszichológus segítségével is – el kell jutnia a felismerésig, hogy nem dől össze a világ, ha nem vállal el mindent.

Átvétel a Képmás Magazinból

Ötletek a böjtölésre:

Étkezésünk:

a falánkak, habzsolók - egyenek kevesebbet
kisétküek, finnyások - egyenek többet, és azt is, amit nem kedvelnek
egészségüket elhanyagolók - rendszeresebben, tudatosabban óva testük épségét.

Életrendünk:

a reggelente lustálkodók – keljenek öt perccel korábban
akik mindig elkésnek – legyenek ott mindenütt pontosan
a rendszertelenül élők – tervezzék meg napjaikat, tartsanak rendet időbeosztásukban

Szenvedélyeink:

a dohányosok – szívjanak kevesebbet
édességet, alkoholt, stb. kedvelők – mérsékeljék a nyalánkságokat, az italt
a gyorsajtók – közlekedjenek szabályosan!!!
a sokat beszélők – néha hallgassanak el, s figyeljenek oda másokra
a hallgatagok, mogorván félre húzódók – kedvesen szólítsanak meg másokat

Érzelmek:

a robbanékony természetűek – fékezzék haragjukat
a türelmetlenek – tanuljanak várakozni
a kesergésre hajlamosak – próbálják derűvel, humorral szemlélni az életet, magukat és másokat

Embertársaink:

a megszólást, pletykát kedvelők, az önzők és mások kárára ügyeskedők – legalább néhányszor naponta legyenek előzékenyek másokkal
az úrhatnám parancsolgató természetűek – engedjék érvényesülni a többiek szempontjait, kívánságait

Munkánk:

a felületességre vagy lustaságra hajlamosak – végezzék el a munkájukat idejében, alaposan
a megbízhatatlanok, feledékenyek – most minden ígéretüket teljesítsék pontosan
a közös munkából magukat kihúzóok - önként vállaljanak nagyobb részt a közös feladatokból.

Kapcsolataink:

az elrontott munkahelyi, iskolai kapcsolatokból – legalább egyet próbáljunk rendezni.
a szűkebb és tágabb családon belül - legyünk kedvesek és figyelmesek ahhoz, akit mostanában elhanyagoltunk, vagy összefeszültünk.
Írjunk meg néhány rég óta halogatott levelet.

Imádságos életünk:

hetente legalább egy csendes órát szánjunk elmélkedésre, imádságos együttlétre Istennel
esténként gondosabban, kitűzött sajátos szempontjaink szerint, lelkiismeretvizsgálatban gondoljuk át a napot
hetente egyszer hétköznap is igyekezzünk elmenni szentmisére, keresztútra

Egyházunk:

akiknek van rendszeres feladatuk, felelősségük, megbízatásuk egyházközségekben, - közösségben végezzék különös odaadással, gonddal, a jobbulás és jobbítás szándékával.

akiket csak a vasárnapi szentmise kapcsol az Egyházhoz – keressenek legalább egy alkalmat, mikor egyházközségükért, másokért tesznek is valamit, legalább néhány órát rááldozva erre a munkára.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére (márc. 25.)

Jézus fogantatásának ünnepe. Mária ünnep a mai, de Mária Jézus, Szent Fia felé irányítja figyelmünket. Mennyei Atya testesül bele a világunk realitásaiba Mária hitén, igenjén, tisztaságán, testén keresztül. Szentlélek áldása, érintése Mária lénynén: Jézus foganása. Jézus ünnepe. "Jézusnak nevezed" – mondja az angyal.

Szent-Gály Kata
A kegyelem

Te soha többé nem leszel nyugodt,
S nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
Mert beléd hullott az Isten vetése,
És azt kitépni nem lehet,
Vagy nem mered,
Mert érzed, hogy éned jobbik része.
Azt megteheted, hogy sohasse kapárod,
Hogy letaposod a kihajtó ágot,
Hogy nem öntözöd,
- de Harmat is van,
és néha, akaratlan meglep.
És valahogyan elindul benned
Egy gondolat, egy szó,
egy meglátás,
egy semmi -
S amit már kezdtlél elfeledni,
Vagy letagadni, duzzad,
újra él.
A gyökér,
A mag,
Beléd szövődik és szállá fakad,
És vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
Az átlagosból,
- komolyan venni azt, amit hiszel.
Tulajdonképpen miért nem kezdted el?

A mai ünnepen Szűz Mária közbenjárását kérjük, miként az Úrangyala imádságban is: „imádkozzál éretünk Istennek Szent Anyja, hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire.” Imádkozzunk azokért a leányokért, nőkért és anyákért, akik nem érzik eléggé, hogy a gyermek élete mindenkifelett áll.

Szűz Mária, állj a negyvenes éveikben járó anyák mellé, akik képtelenek elfogadni a nem kívánt magzatot.

Szűz Mária, légy támasza azoknak a leányoknak, akiket a férfiak becsaptak, kihasználtak, és végül magukra hagytak leányanyaságukban.

Szűz Mária, sugalmazd a megbocsátás ígéretét azoknak az anyáknak, akik szörnyű magzatgyilkos tettük miatt titokban ontják a bűnbánat könnyeit.

Szűz Mária, töltsd el örömmel a gyermektelen házastársak szívét, hogy megértésük: az ő kölcsönös házastársi szeretetük egy olyan teremtmény, amely önmagában is képes tartalmat adni életüknek.

Szűz Mária, adj kitartást a lelki adoptálást vállalóknak, hogy amint Te kilenc hónapban át hordoztad az emberiség Megváltóját, úgy ők is hozzád hasonlóvá válva hordozzák lélekben vállalt terhüket.

Forrás: Internet

Olvasatok mindennap!

Ugye ismerős ez a „szlogen”? Gyermekkorunk olvasást népszerűsítő plakátjáról a napsugaras, mosolygós gyermek képe idéződik fel. Igen, olvasunk mindennap, hat-hét éves korunk óta. Ez természetes, hiszen minden tevékenységünkhöz szükséges olvasni, mérhetetlen mennyiségű információhoz, élményhez jutunk az olvasás által.

Szívesen idézem fel gyermekkori emlékem, hogy a veranda lépcsőjén ülök, hátamat a jó meleg falnak döntve ölemben könyvvel, olvasok. A mesék csodás világa után jöttek a pöttyös, a csikos, a delfin könyvek: Karl May, Jack London, Rejtő Jenő, Szabó Magda. A kötelező olvasmányok: Kincskereső kisködmön, Tüskevár, Egri csillagok, Jókai, Móricz, Mikszáth regényei, Petőfi, Arany, Ady, József Attila versei. Szépirodalom, szakkönyvek, lexikonok, útikönyvek, albumok. Képtelen felsorolásba kezdtem - már látom, ez a lista soha nem lesz teljes. Ami biztos, az olvasás: élmény! Közösségben még nagyobb élmény!

Plébániánkon immár negyedik éve közösségi programként működik az olvasókör. Ez idő alatt számos regényt, novelláskötetet, lelkiségi könyvet olvastunk el. Életünk különböző szakaszában járunk, de havonta egyszer összejövünk, és az éppen aktuális könyv apropóján megosztjuk egymással gondolatainkat. Januári olvasmányunk Gyökössy Endre: Mai példázatok című novelláskötete volt. A könyvajánlások mindig a szerző bemutatásával kezdődnek. Hadd legyen most formabontó! Ez az a könyv ami azt kéri, hogy vigyél magaddal, ismételgess, ízlelgess, dübörögj benned! Mosolyra fakasztó, torokszorító, szép és egyben fájdalmas olvasmány. Példázatok, példabeszédek szentírási utalásokkal. Reménykedhetünk, mert a sok rossz mellett ott bujkál a jó.

A hetven novellát, vagy ahogy a szerző írja „novelletát” tartalmazó kötet maga az élet. A tapasztalt, sokat megélt bölcs ember, szeretettel átítatott írásai. Nem kifejezetten vallásos könyvről van szó, de minden oldalon megtalálható az isteni, a felettünk való. A címben megjelenő szentírási idézetek magyarázatai a könyv végén olvashatók, melyek zseniálisak, hol vigasztalást, hol pedig reményt nyújtanak. A történetek annyira valóságosak, hogy könnyen beleképzelhetjük magunkat a szituációkba, együtt élhetünk a szereplőkkel, gondolkodhatunk a megoldáson. Illene néhány idézettel folytatnom, ám annyira nehéz és lehetetlen vállalkozás akárcsak egy idézetet is kiemelni. Marad a kezdő gondolat: Olvasatok mindennap! - ha tehetitek, Gyökössy példázatok!

Gyökössy Endre

**Mai
példázatok**

Újabb mai példázatok

Szent Gellért Kiadó és Nyomda

„...akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” / Róm 8,28/

Balogh Kata
Lengyelvtői

Menekülj!

Bevallom, sehol nem látok olyan táblákat, hogy „Vigyázat, bűnveszély!” De ha lennének, akkor se sokan foglalkoznának velük. Mert mi volna az első gondolatunk ezek láttán? Hát az, hogy tudunk mi vigyázni magunkra.

Kivéve talán Oscar Wilde-ot, aki azt mondta: „Bárminek ellen tudok állni, csak a kísértésnek nem.”

Az ébren töltött óráink alatt sokszor verünk vissza ilyen-olyan támadásokat. Van, amit általános emberi norma diktál így, és van, ami a meggyőződésünkről pattan vissza. Az viszont tény, hogy nem vagyunk golyóállóak minden kísértésünkkel szemben. És minél kevésbé érzi így az ember, annál esélyesebb, hogy óriási bukás előtt áll.

Eszembe jut a szép termetű és arcú József, aki a főnökaszonnya csábítására azt felelte: „Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?” És tette ezt nem egyszer, hanem minden egyes alkalommal, amikor a nő bepróbálkozott. Amikor végképp szorult helyzetbe került, futásnak eredt és kiszaladt. Mondhatnánk, hogy ez nem volt túl bölcs döntés, hiszen a becsületes hozzáállásából kifolyólag börtönben találta magát. Megoldhatta volna „okosba”, hogy mindenki jól járjon. Csakhogy mi már ismerjük a történet folytatását is: a börtön egyenes út volt a kormányzói székig, amely által – nem melleleg – emberek ezrei menekültek meg az éhhaláltól. Adva volt az intenzív rámozdulás, amire jött az ugyancsak energikus válasz, és egyszer csak elindult a – jó értelemben vett – lavina.

Látod, ennyi múltat egy Istennek tetsző reakción! Persze az Úr kegyelmes, nyilván tudott volna megoldást adni egy megtérő bűnös által is – sokunk élete példa erre. Mégis azt gondolom, hogy József olyan vezető volt, akiről így ír a próféta: „Íme,

igazságosan uralkodik majd egy király, és törvényesen fognak kormányozni a vezérek. Mindegyik olyan lesz, mint menedék a szél ellen és fedett hely a zivatar idején, mint patak a száraz tájon, mint hatalmas kőszál árnyéka a kiszikkadt földön.” (Iz 32,1–2)

Ez a mi elhívásunk. Ilyen emberek után sóvárog a világ. Ide eljutni azonban nem mindig egyszerű, kellemes vagy kényelmes. Olyan döbbenetes, amikor a szeretet Istene azt mondja: „Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mint ha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mint ha egész tested vettetik a gyehennára.” (Mt 5,29–30) Durván éles szavak ezek. Pál sokkal kellemesebben fogalmaz a szeretetről: „Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.” (IKor 13,7) És a kettő mégsem ellenkező dolgokról beszél. Mert az igazi szeretet nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát. A bűn bánt. Mindig. Csak látszólag képviseli az érdekeinket – végeredményben ő, pusztít, romlásba visz. Ezt a kígyófajzatot babusgani nem szeretet, hanem végtelen ostobaság.

A szeretet életadó. Akkor is, ha lelki vagy akár fizikai fájdalom árán kell megszabadulni világszemlélettől, érzésektől, kapcsolatoktól, szokásoktól, pénzügyi forrásoktól, feszültségoldó pótszerektől, amelyek ugyanúgy szerves részei lehetnek az életünknek, mint a szemünk vagy a kezünk. Van, hogy sebesen futni kell, ha kedves az életed, akkor is, ha kellemetlen következményekkel jár. Az Istennek való engedelmisség ugyanis mindig vetés, amely a maga idején termést hoz majd: százannyit, hatvanannyit, harmincannyit.

Olasz Tímea

A JÓZAN ÉSZRŐL

A napi hírek lehangolóak. Egyre nő ugyanis azoknak a földlakóknak a száma világszerte, és sajnos kicsiny hazánkban is, akik szeretik elveszteni a józan eszüket (abból a kevésből, ami van nekik), és olyan ostobaságokat állítanak, amelyek méltatlanok az elméhez. Miközben az emberek az eszükkel vannak a leginkább megelégedve, hihetjük, hogy a természet nagy udvariassága ez. Esze híre nélkül pörög a nyelve – mondja a szólás. Nem gondolja meg, hogy mit mond, csak összevissza fecseg. Karikáztat az esze – áll a tájnyelvben, azaz bolondokat beszél. Régről való közmondás a következő: mindennek híján van, ki esze híján van, azaz az esztelenség a legnagyobb csapás az emberre.

Berzsenyi adja a tanácsot: „S nem a világi jókat megtagadni, / De józan ésszel vélek élni tudni / A bölcsességnek titka és jele.” Az okos emberekkel könnyű beszélgetni, a bölcsekkel meg könnyű hallgatni. A józan ész azoknak a bölcsességeknek a halmaza, amelyeket az elme az élet egyszerű és hétköznapi dolgaiból kiszűrt. Az a képesség, hogy olyanok lássuk a dolgokat, amilyenek valójában. Vannak az életben olyan pillanatok, amikor ugyanúgy szükségünk van a hideg fejre, mint a képzelőerőre. De a megelégedettséghez vezető út népi bölcsességekkel van kiköveztve, amelyeket a józan ész építgetett.

Szellemes anekdota szól egy ír hajó kapitányáról, aki a józan eszére hagyatkozott, amikor úgy látszott, hogy a vihar elsüllyeszti a hajójukat és valamennyien odavesznek. A kapitány fogadalmat tett, hogy ha megmenekülnek, Szűz Mária templomában akkora viaszgyertyát állít, mint a hajó árbóca.

Barátja figyelmeztette, hogy tán az egész országban nincs annyi viasz, amelyből a gyertya elkészülhetne. Mire a kapitány így felelt. „Fogd be a szád! Csak engedd meg, hogy a fogadalmat megismételjem, aztán ha megmenekültünk, már lehet Szűz Máriával tovább alkudozni!”

Erről viszont Epiktétosz híres mondása jut az eszembe, aki azt állította: „Akit az istenek el akarnak veszejteni, annak először az eszét veszik el.” És a bűnbocsánat, a mea culpa ilyen esetekben mindig későn jön. Az ösztönökkel való csata közben a józan ész gyakran szenved vereséget.

Mindenekelőtt az anyák ösztöne az, ami fölébük kerekedhet. Állítólag a nőknek több a józan eszük, mint a férfiaknak. Kétségtelen, hogy inkább járnak a földön, mint a férfiak. Egészen más állapot, ha akkor veszítjük el a józan eszünket és ítélőképességünket, amikor szerelmesek vagyunk. Ilyenkor jobb, ha megadjuk magunkat a sorsunknak. Edison állította, hogy három fontos dolog van az életben: a munka, a kitarítás és a józan ész. Ugyanakkor megvan a veszélye annak, hogy olyan mennyiségű abszurd információval bombáznak bennünket, hogy mi is elveszítjük a józan eszünket.

A közmondás szerint az elmebajnak negyven fajtája van, a józan észnek azonban csak egy. Ez is figyelmeztet bennünket arra, hogy mennyire szükségünk van a józanságra és a tisztánlátásra olyankor, amikor ostoba emberek világváltó marhaságait halljuk.

Végezetül ismét egy anekdota: Egy középkori komédiáíró elolvasa a komédiáját barátja előtt, akitől – midőn az arról való – ítéletét kívánná. A barátja így felele: „Felit húzd ki, s a felit égeds el!” Így hallgassuk azokat is, akiknek karikáztat az eszük, azaz mondanivalójuk zagyvaságokkal van telít. Felit... **Kő András (Magyar Hírlap)**

*Politikai termék az ellenzék vezéralakjának
a katolikussága*

Hamis próféták kampány idején

Csókay András

Pár napja az ellenzék vezéralakja nyilatkozott, és elmondta, hogy ő sokgyerekes, mélyen katolikus hívő, kritizálta a jelenlegi hazai állapotokat és a Szoltsenyicin által leírt Gulag-szigetekhez, a borzalmas kommunista diktatúrához hasonlította hazánkat. Éltette az európai demokráciát, jogállamot, ahol megbüntetik azokat a lelkipásztorokat, akik ki merik mondani, hogy az Isten az embert nőnek és férfinak teremtette. Utána, gondolom, hazament és elégedetten megnézte a híradót, szabadon teázgatva este a családjával. Ilyen szabadság, mint nálunk, semmilyen nyugat-európai országban nincs, hogy bemenne bármelyik tévébe hazugságokkal traktálhatják akár a három közjogi méltóságot is egyszerre.

A tisztelt dalai láma buddhista vezető és tanító bölcs válaszaiból idéznék. Melyik a legjobb vallás? „Az a legjobb vallás, amelyik által a legközelebb kerülünk Istenhez. Az a legjobb vallás, amelyik által jobb emberek leszünk.” „Ami valóban fontos, az az, hogy valaki miként viselkedik társai, családja előtt, miként viselkedik a munkában, közösségben és a világ előtt.” „Vigyázz gondolataidra, mert szavakká fognak válni! Vigyázz szavaidra, mert tettekké fognak válni! Vigyázz tetteidre, mert szokásokká fognak válni! Vigyázz szokásaidra, mert jellemeddé fognak válni! Vigyázz jellemedre, mert az a sorsodat fogja alakítani, és a sorsod lesz az életed!” – szól a tanítás.

És végül: Nincs olyan vallás, amely az igazság felett állna.

Nagyszerű, egyetemes érvényű gondolatok, jobb lenne az élet már itt a földön, ha ezeket elfogadnánk. Sajnos a sátán, aki az egyházat sem kíméli, benne a híveket sem, sokszor nem engedí, hogy ezek a gondolatok, amelyeket más vallás is hirdet, eluralkodjanak a földön. A vallásokat tisztelni kell, mert többnyire segítenek közelebb jutni Istenhez, az igazságot keresve. Fontos vívmány a vallásszabadság.

A kereszténység nemcsak abban különbözik az összes többi vallástól, hogy benne nem az ember keresi az Istent, hanem Isten keres minket, jön el közénk a megtestüléssel, így a keresztények nem az „ismeretlen” Istenben hisznek, amelyet keresniük kell, hanem a valóságos Istenben, aki értünk adta életét a nagypénteki keresztáldozattal. Ebből következik, hogy a kereszténység első sorban nem tanítást, tanokat hirdet, hanem a történelem során élt konkrét személyt, a názáreti Jézust, aki megszületett Máriától, itt élt köztünk, keresztre feszítették és harmadnapra feltámadt. Tehát karácsonykor nem a bejgli a legfontosabb, hanem személy szerint Jézus Krisztus, akiből következik a megokolhatatlan, kezdet nélküli szeretet (binnen az ellenségszeretettel), amit aztán hirdethe-

tünk mint tanítást, de előbb a személyt, magát Jézust kell hirdetnünk, akitől jött és jön a tanítás, mivel bennünk él, akár felismertük ezt, akár nem.

Még Ratzinger bíborostól, a későbbi XVI. Benedek pápától hangzott el a bölcs mondat, hogy jó, hogy bűnös az egyház, mert így én is a tagja lehetek. Sokan magunkra ismerhetünk hívő emberként ebben a gondolatban. Igen, a földi egyházban, melynek tagjai vagyunk, vannak bűnök, botrányok, ez okozza a szenvedést, válságokat az első pünkösdtől. Az égi egyház tagjai viszont, ahova majd a most még tisztító tűzben szenvedők is jutnak, már igazi boldogságban, büntelenül élnek.

Hogyan fogalmazható meg az, hogy egy ember kereszténysége mennyire valódi? Aki ilyenről mer írni, az már nem is mehetne át a „ne ítéld, hogy ne ítéltess” szigorú jézusi mondat vizsgáján? Csak hogy van egy másik mondat is a tanításban: „a bűnöst szeretni kell, a bűnt lehet elítélni”. Tehát a cselekedeteket, kimondott szavakat, a becstelen sértéseket, hazugságokat jogunk van vizsgálni, elítélni. Ezen alapul keresztény jogrendszerünk, alaptörvényünk.

Amióta a közéletben egyre több a magát hívő kereszténynek, de a valóságban az evangéliumi tanítással köszönőviszonyban sem álló politikus, nagyon könnyen félrevezethetnek minket, ha nem Jézus Krisztus bennünk élő személyére koncentrálnunk, aki mindig a teljes igazságot látta velünk.

Miért fontos mindez a választások előtt? Azért, mert nem szabad bedőlni az egyéni sértettségeknek, amikor a nemzetünk sorsáról van szó. Ilyenek vagyunk mi, emberek, hamar leszünk hálátlanok, elfelejtjük a nagy és jó dolgokat, amik megtörténtek, az óriási fejlődést, ami gazdasági és morális értelemben végbement a nemzet 2010-es állapota óta. Ám az evangélium figyelmeztet minket, hogy gyümölcseiről ismerjük meg a fát. Ez már egy konkrétan értelmezhető mondat: aki az alapértékeket védi, vagyis a családot, a házasságot és a nemzetállamokat, ott már a lényeg rendben van. És ezen bukik most el az EU és az ellenzék vezéralakja, azzal, hogy pont ezeket az alapértékeket nem védelmezi kellőképpen. A mindent eluralkó genderideológiát kiszolgáló politikai tömörülések Európa-szerte elbuktak a normalitás vizsgáján! Itthon is el fognak.

Az a nemzet, amely meghasonlik önmagával, elpusztul. Ezt látjuk az Európai Unióban: nem háborúval, hanem az illegális bevándorlás támogatásával, illetve a lelkipásztorok fenyegetésével, hogy nem hirdethetik, hogy Isten az embert nőnek és férfinak teremtette.

Európa harcos iszlamizációjával emésztődnek el olyan nagy nemzetek, mint Németország, Anglia, Spanyolország, francia testvéreink, és sorolhatnám tovább. A magyar–lengyel barátság eddig ellent tudott állni az EU-ban eluralkodó álkereszténységnek.

Hogyan tudjuk tovább szűkíteni a kört? Kinek higgyünk, amikor keressük az utat, az igazságot, az élet irányát döntéseinkben és ennek megtestesítőjét, Jézust és valódi követőit?

Nagyon fontos, hogy nincs büntelen ember, és csak a megfelelő médiumon múlik felnagyítani a bűnöket, amivel mindjárt egyenlőséget lehet tenni bármely két politikai szereplő között, eltelev a valódi értékekre figyelés fontosságát. Kiemelni egy politikus mondatát, amelyben egy jó szándékú, de be nem teljesült ígéret hangzott el (például a Covid-válság előttről), közben szemet hunyni a másik állandóan gyűlölködő, nemzetvesztő magatartása miatt.

A szűnyogot kiszűritek, a tevét meg lenyelitek

– figyelmeztet Jézus a farizeusi magatartásra minket, hogy helyes döntést hozzunk. Sok, korábban magát jobboldalinak valló barátom elfordulását vagy semlegessé válását tapasztaltam meg egyéni sértettség miatt, amin felül kellene emelkedni, amikor a nemzetünk sorsáról van szó. Jó néhány konzervatív személyiség egyenesen átállt a baloldalhoz. Közös bennük, hogy jövédmező egzisztenciájukat, egyetemi címeiket, általános megbecsültségüket ennek a kormánynak köszönhetnék.

Ezen a ponton fel kell tennünk a kérdést: komolyan vehető-e a baloldal vezéralakjának a katolikussága, amivel bizony sok hívőt félrevezet?

A leglényegesebb ismérve a hamis politikus csábításának, hogy sokszor még az eget felett ülő, távol lévő Istenre is hivatkozik, ezzel generálja a hiszékenységet, hogy megtéveszthetővé váljunk, hivatkozva egyéni sérelmeinkre. A hamis próféták mindig óvakodnak bűneiknek és annak megvallásától, hogyan tudtak bűnbánatban meggyógyulni, ha tudtak. Azért, mert félnek, hogy így nem kapnak majd szavazatokat. Arról is megismerni őket, hogy gyűlölködő mondatokat szórnak ellenfeleikre. Szinte minden napra jut egy a baloldal vezéralakjától.

Ez a viselkedés eleve kizárja, hogy őt igaz kereszténynek tartsuk; egy igaz hívő soha nem alázza meg békés embertársait, és nem áll össze az egyházgyűlöelő szélsőbaloldal vezetőivel; egy igaz hívő nem keresi ateista liberálisok barátságát, akik gyalázatos módon beszélnek a kereszténység szakrális tárgyairól.

A kereszténység legnagyobb próbája éppen az ellenszerezetet, ami nem balgaságot jelent, hanem a cselekedeteket, a kimondott szavakat pedig igenis minősíteni kell, de a személyt szükségtelen, ez Isten dolga.

Bizakodhatunk a jövőben, csak félre kell tennünk a személyes sértetéseket, a jövőt szem előtt tartva kell szavaznunk és erre buzdítani megtévesztett honfitársainkat a hétköznapi párbeszédében, amiktől nem szabad elmenekülni, felvállalva a gúnyolódást, a megvetést is.

Krisztussal győzni fogunk!

A 27. zsoltár átírata

Vezetőm és bátorítóm az Úr, ki térít el?

Kérem, hogy az Úr házában lakhassam, tehessem akarátát.

Megvéd engem, a legjobbat szánja nekem, még ha nem is úgy látom.

Ezért dicsérem az én Uramat.

Te vagy az én szabadítóm, adj nekem hitet Tebenned.

Uram, Te taníts és vezess engem, bátoríts, adj bölcsességet! Legyen meg a Te akaratom!

Nem félek soha, mert Isten velem.

Támogat és vigyáz rám, megőriz a nehéz időkben.

Boldog pillanataimban

hálával fordulok hozzá,

ha napjaim sötétek és

szomorúak, tudom, Uram mindent okkal tesz,

és ezen is át fog segíteni.

Ha százan is fordulnak ellenem, nem félek, hisz Atyám megtart engem

és erőt ad.

Támazsom és segélyem az Úr mindenkor,

Nélküle éltem üres.

Világosságom vagy,

Sötétben kételkedve járnék.

Világosságban bátor szívvel

Járhatok.

Nem járok bizonytalan

léptekkel, félve, hogy elessek.

Nincs mitől félnem,

ha velem van, szeret

engem, nagyobb

lehetek ereje által.

Vigasztalom a szomorúságban.

Orvosom és védelmezőm az ÚR,

mitől félnék?

Családomnak megmentője az

ÚR,

kitől rettegnék?

Ha kórházba kerülnek is szeret-

teim,

vagy nagy betegség rettent,

hogy elszakítson Tőle,

majd elmúlnak, és semmivé

lesznek.

Ha egész családom is beteg lesz,

nem fél a szívem.

Ha a halál tör is rám,

én akkor is Benne remélek.

Egy dolgot kérek az Úrtól,

azért esedezem:

hogy az ÚR házában lakhasson

egész családom.

Láthassam, milyen jóságos az

ÚR,

és gyönyörködhessem az Ő hajlé-

kában.

Magához vesz engem az utolsó

órán.

Elrejt engem házában,

szorosan magához ölel.

Így tudok szembe nézni a bajjal

a harcok között,

ezért tudok örülni és hálával

szolgálni az ÚR házában,

énekelni és blogolni Neki.

Töltöm és powerbankom az Úr,

nem merülök le, ha világítok is.

Frissít engem és vírusirt,

újraindít és szoftverfejleszt.

Ha rossz lábbal kelek is,

ha nincs semmihez se kedvem,

kihívást ad és felelem,

megnyugtat és lecsendesít.

Ha marcangol a bűnbánat,

Ő az én igazságom.

Ha elesek és összetöröm magam,

Ő az én gyógyítóm.

Tőle függök.

Ki árthatna nekem ezek után?

Fájdalom, csalódás, árulás, halál

eltörpülnek Mellette.

Ki vagyok én, hogy így vigyáz

rám?

Vendég, átutazó az Ő világában?

Nem, szeretett gyermek. Önfejjű,

szeretett gyermek.

Kiállít a kösziklára, ő az én kő-

szálam,

s ha vihar is tépázna meg, elrejt

a pusztulástól.

Mint gyermekét a tűztől az anya,

elrejt az Isten.

Ezért kelek fel, élek végig minden

napot.

Elrejt, hiszek Neki, Ővé vagyok.

Forrás: Szőlősgyulai ifi Kárpátalja

KÜKÜLLŐMENTI ALMALEVES

Takács Orsolya
konyhájából

Hozzávalók:

1 kg alma
cukor (mennyiség függ
az alma édességétől)
1 kávéskanál törött fahéj
két citromszelet, és
(citromlé ízlés sze-

rint)
petrezselyemzöld
1 dl fehérbor
2 tojássárga
1 dl tejföl
pici citromsó
só (ízlés szerint)

A meghámozott almát, torzsáját kivéve, kockákra vágjuk, összedörzsöljük citromsóval, s vízbe tesszük, hogy fehér maradjon. Két és fél liter vízbe betesszük a sót, fahéjat, citromszeleteket, és felfőzzük. Utána beletesszük az almát. Miután az alma megfőtt, félrehúzzuk, és belekavarjuk az eresztéket (tojássárgát eldörzsölve tejföllel). Utoljára tesszük bele a petrezselyem megvágott zöldjét. Citromlével, borral és cukorral ízesítjük.

Jó étvágyat kívánunk!

“Tekintetünk összeforrjon”

– az Úrral való egység imája

Lábunk együtt járjon.
Kezünk együtt gyűjtsön.
Szívünk együtt dobbanjon.
Bensőnk együtt érezzen.
Elménk gondolata egy legyen.
Fülünk együtt figyeljen a csöndességre.
Szemünk egymásban nézzen és tekintetünk összeforrjon.
Ajukunk együtt könnyörogjön az Örök Atyához irgalomért.
Ámen.

Tavaszi egyházközségi kirándulás, május 21.

Sümeg: Püspöki Palota

Halimba: Dr. Szalai Miklós Gyógynövényes kert

Pápa: Esterházy kastély, Képfestő Múzeum

Várkertfürdő

Indulás: 7.00

Érkezés: 22.00-23.00

Jelentkezni az autóbusz feltöltéséig lehet.

Részvételi díj: 8.000 Ft

Mindenkit szeretettel várunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520